

ဝန်ခင်း

Read on the move

မျိုးကိုမျိုး

အားလုံးကောင်း

မျိုး

အခန်း (၁)

စာရေး သူ၏ အမှာ စကား

အားလုံးကောင်းချို့ လို့ အမည် ပေးထားတဲ့ ဟောဒီစာအုပ်လေးဟာ ထောင်ထဲမှာ နေ ထိုင် ရစဉ်ကာလကို ပြန်ပြောင်းအမှတ်ရသော အားဖြင့် ရေး ဖွဲ့ခဲ့ ဖြစ်တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

တနင်္ဂနွေဒုက္ခတွေ ကြားထဲက စစ်စစ်ပေါက်ပေါက်တွေ ရတဲ့ ရယ်စရာ အ ဖြစ်အပျက်တွေ ကို သံတိုင်ကြားက ဟာသများ အ ဖြစ် ပြန်လည်မှတ်တမ်းတင်မိတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကြိုတင်စကားခံလိုတာ ကတော့ 'ဤစာအုပ်ပါရေး သားချက်များ ဟာ တစ်စုံတစ်ဦးကိုမျှ ထိခိုက်နစ်နာစေလိုတဲ့ ဆန္ဒ စိုးစဉ်းမျှမရှိပါဘဲ ထောင်တွင် :အတူနေခဲ့ရတဲ့ ရဲဘော်ရဲဘက်များ အား ချစ်ခင်ဂုဏ်ပြုသော အားဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊ စစ်အာဏာရှင်ခေတ် အကျဉ်းထောင်များ အ ကြောင်း ဗဟုသုတမျှဝေသော အားဖြင့် လည်းကောင်း ရေး ဖွဲ့တင်ပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

အထူးပြောကြားလိုတာ ကတော့ ထောင်တွင် :ကိုယ်တွေ မှတ်တမ်းများ မှသည် အားလုံး ကောင်းချို့ စာအုပ်အ ဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာစေရန်အတွက် ကျွန်တော် အား ဖမ်းဆီး အကျဉ်းချခဲ့ သော ပုဂ္ဂိုလ်များ ၊ ကျွန်တော် အား လွတ်ရက်စေသည့်အထိထိန်းသိမ်းထားရှိသော အင်းစိန်ထောင်၊ သာယာဝတီထောင်တို့မှ ထောင်အာဏာပိုင်များ အား ကျေးဇူးစကားဆိုပါရစေ။ အထူးသဖြင့် ထောင်တွင် :ဆိုတူကောင်းဘက် နေခဲ့ကြတဲ့ ရဲဘော်ရဲဘက်ဦးများ ၊ ရှင်ဈာနယ်မှာ အပတ်စဉ်ရေး ရန်တိုက်တွန်းပြီး စာမျက်နှာပေးခဲ့တဲ့ ရှင်ဈာနယ်အယ်ဒီတာချုပ်ကိုလွမ်းဝေနိုင်နဲ့တကွ ရှင်ဈာနယ် ဝိုင်းတော် သားအားလုံးကို ပို၍ ပို၍ ကျေးဇူးတင်ရပါကြောင်း

သူရဲစီးတဲ့ထောင်

“ဝူး..ဝူး..ဝါး..ဝူး..ဝါး..ဝါး..ဝူး”

ညဉ့်လယ်ယံနှစ် နှစ် ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်နေခိုက် ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာတဲ့ ဝူးဝူးဝါးဝါးအော်ဟစ်သံတွေ ကြောင့် ကျွန်တော် လန့်နိုးပြီး ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နဲ့ အသံတွေ ကို ဆက်နားစွင့်မိပါတယ်။

“ဝူး..ဝူး..ဝါး..ဝါး..ဝါး..ဝူး”

သေဘေးကြုံရသလို အုပ်စုလိုက် ဝိုင်းဝန်းအော်ဟစ်နေတဲ့အသံတွေ ကိုကြားရတာ တကယ့်ကို ကျောချမ်းစရာကြီးရယ်။

ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ ကျောခင်းလှဲအိပ်မနေနိုင်တော့ဘဲဆတ်ကနဲ ထရပ်ပြီးတံခါးပေါက်ဝဆီကို လွှားခနဲခုန်လွှားပြေး ကြည့်ရတယ်။

ယောင်ယောင်လေးမှလှုပ်လို့မရအောင် တုတ်ခိုင်လှတဲ့ သံတိုင်တံခါးကြားထဲတိုးဝင်လို့မရတဲ့ မျက်နှာကိုအတင်းထိုးကပ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို စူးစမ်းရပြန်တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကပိန်းပိတ်အောင်မှော င်နေလို့ ဘာမှမတွေ့ ရပေမဲ့ ချောက်ချားဖွယ်အသံတွေ ကတော့ တိတ်ဆိတ်မသွားတဲ့အပြင် ပိုပြီးတော့တောင်ကျယ်လောင်လာပါသေးတယ်။

ခဏအကြာမှာ တော့ ဝါဒါတွေ ပြေးတက်သွားပြီး သံတိုင်တွေ ကိုလက်ကိုင်တုတ်ထိပ်ဖျားနဲ့ထိကပ်ခါရမ်းတဲ့အသံတွေ ကိုကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြားရပြန်ပါတယ်။

“ဒန် ဒန် ဒန် ဒန် ဒန်”

သံတိုင်တွေ ကို ပွတ်တိုက်ဆွဲရိုက်သံတွေ ကြားရပြီးမကြာခင်မှာ တော့ ဝူးဝူးဝါးဝါး အော်သံတွေ ပျောက် သွားပါလေရော။ဘာများ ဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

ထောင်များ ဆူလေရောသလား။ ကျွန်တော် စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေဆဲမှာ
ညတာဝန်ကျပါဒါနဲ့ ယောက် အခန်းတွေ လိုက်စစ်ဆေးရင်းနဲ့ အခန်းရှေ့ရောက်လာတာနဲ့
ကျွန်တော် လည်း အတော် ပဲဆိုပြီး

“ဗျို့.. အပေါ်ထပ်မှာ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဗျ”

စပ်စုကြည့်လိုက်တဲ့ အခါဝါဒါတွေ စကားကြားပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသား
ဖြစ်သွားရပါတယ်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ သရဲစီးတာပါ”

“ဗျာ.. သရဲစီးတာ ဟုတ်လား”

“အေးလေကွာ၊ ထောင်ထဲမှာ က ဒီလိုပဲ သရဲစီးတတ်တယ်ကွ”

“အင်းဟုတ်၊ ဟုတ်လား”

သရဲစီးတယ်ဆိုတဲ့ စကားကြားပြီး ကျွန်တော် လည်း ကြောက်စိတ် အလိုလိုဝင်
သွားပါတယ်။

“သရဲစီးတဲ့ကိစ္စက ပြီးသွားပြီ။ ပြန်အိပ်တော့”

လို့ ဝါဒါတွေ က ပြောပေမဲ့ ကျွန်တော် ပြန်အိပ်လို့မရတော့ပါ။

မျက်စိဖွင့်ထားရမှာ လည်း သရဲကိုတွေ့ မှာ ကြောက်ရ၊ မျက်လုံးမှိတ်ထားရမှာ ကလည်း
အခန်းထဲရောက်နေရင် ဒုက္ခဆိုပြီး ကြောက်ရနဲ့ ဒုက္ခများ ရပါတော့တယ်။

အားကိုးအားထား ကြည့်ရအောင်လည်း ဆယ်ပေပတ်လည် အခန်းကျဉ်းထဲမှာ
ကျွန်တော် တစ်ယောက် တည်းရယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ မိုးလင်းကာနီးမှပဲ မှေးကနဲ
အိပ်လို့ပျော်နိုင်ပါတော့တယ်။

ဒါဟာ ကျွန်တော် အင်းစိန်သီးသန့်ထောင်မှာ နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှု နဲ့
ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းခံထားရတဲ့ကာလအတွင်း မှာ ပထမဆုံး ကြုံဖူးကြားဖူးတဲ့ သရဲစီးခြင်းပါပဲ။

အင်းစိန်သီးသန့်ထောင်ဝင်းထဲမှာ နှစ် ထပ်ဆောင် (၂)ဆောင်ရှိပါတယ်။

အဆောင်အောက်ထပ်ကို ဆယ်ပေပတ်လည် အခန်းတွေ ဖွဲ့ပြီး နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားတွေ ကို ထားရှိပါတယ်။

အဆောင်အပေါ်ထပ်ကိုတော့ Hall Type အဖြစ်ထားရှိပါတယ်။ အဲဒီ မှာ

ငါးဖမ်းစက်လှေတွေ နဲ့ မြန်မာ့ရေပြင်ထဲဝင် ပြီးငါးဖမ်းခိုးတဲ့ ထိုင်းတွေ ထားပါတယ်။

အခုသရဲစီးတာကလည်း အပေါ်ထပ်က ထိုင်းတွေ မှန်းသိရပါတယ်။

ထောင်ထဲမှာ သရဲစီးရင်ထူးခြားတာတစ်ခုရှိပါသတဲ့။ အဲဒါ ကတော့

အကျဉ်းသားတစ်ယောက် ဟာ သရဲစီးခံရတာ နဲ့တစ်ပြိုင်နက် ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနဲ့

စူးစူးဝါးဝါးထအော်ပါတော့တယ်။

သူ့အော်လိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်းဆိုသလို သူ့ဘေးက လူတွေ လည်း အစဉ်လိုက်

တစ်ယောက် ပြီး တစ်ယောက် ဆက်တိုက် အော်ဟစ်ကြပါတော့တယ်။ အစွန်ဆုံး မှာ အိပ်တဲ့

နောက်ဆုံးကလူအော်ဟစ်လို့ ပြီးသွားပြီမထင်လေနဲ့။

ဘေးချင်းကပ်လျက်ကအခန်းကို ဆက်ကူးသွားပြီး တစ်ယောက် ပြီး တစ်ယောက်

အစဉ်လိုက် သရဲစီးတာခံရတတ်ပါတယ်။ တစ်ယောက် နဲ့ တစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာတဲ့

အော်သံတွေ ကလည်း အတူတူပါပဲ။

ဒါ့အပြင် သရဲစီးခံ ထားရတဲ့နောက်လူတွေ က စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်နေချိန်မှာ

ရှေ့က သရဲစီးခံရပြီးတဲ့လူတွေ က ဆက်ပြီးအော်ဟစ်နေကြတုန်းပါပဲ။

ဒါကြောင့်လည်း ထိတ်လန့်ချောက်ချားစရာ စူးစူးဝါးဝါးအသံနက်ကြီး သွေးပျက်

မတတ်ကြားရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်ထောင်ထဲမှာ အကြောင်းအမျိုး မျိုး နဲ့ သေဆုံးသွားတဲ့ လူ တွေ

မကျွတ်လွတ်သေးဘဲခြောက်လှန့်နေတတ်တယ် ဆိုတဲ့ပြောဆိုသံကို မကြာခဏ ဆိုသလို

ကြားရလေ့ရှိပါတယ်။

တစ်ခါတလေ ထောင်ပိတ်ချိန်ထောင်တွင် :ရှိ လူဦးရေ စစ်ဆေးတဲ့အခါ

လူပိုနေတတ်လို့ ထောင်ပိတ်သံချင်းခေါက်သံနောက်ကျတတ်လေ့ရှိတာကို ကြုံဖူးပါတယ်။

မကျွတ်မလွတ်သေးတဲ့ သရဲက ရောနှောဝင်ထိုင်လေ့ရှိတဲ့အတွက်လို့သိရပါတယ်။

ဒါကို သဘောပေါက်တဲ့ အခန်းလူကြီးတို့ တန်းစီးတို့ အဆောင်မှူး တို့က အားလုံးကိုနေရာပြောင်းထိုင်ခိုင်းကာ ပြန်ပြီးရေတွက်ကြည့်ကာမှ စာရင်းရှိလူဦးရေနဲ့ ပြန်ကိုက်ညီသွားတတ်ပါတယ်။

သရဲစီးတာကို ဟန့်တားတဲ့နည်းရှိပါတယ်။ အဲဒါ ကတော့သရဲစီးခံရလို့ အော်သံထွက်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် နောက်လူတွေ ဆက်စီးမခံရလေအောင်စတင်သူရဲစီးခံရသူကို ပိတ်ကန်တာတို့၊ မျက်နှာကို ပိတ်ရိုက်တာတို့၊ လုပ်ပစ်ရင် ဘေးကလူတွေ ဆီ မရောက်တော့ပါဘူး။

အော်သံထွက်ပေါ်ပေါ်လာခြင်း အချိန်မမီလိုက်ရင်အော်ဖို့ အင်းတအဲအဲ တာစုလာတဲ့ဘေးက တစ်ယောက် ကိုတစ်ချက်လောက် လှမ်းကန်လိုက်ရင်လည်း နှစ် ယောက် သုံးယောက် ထက်ပိုပြီး သရဲစီးတာမခံရတော့ပါဘူး။

ကျွန်တော် အင်းစိန် သီးသန့်ထောင်ကနေ အင်းစိန်ထောင်မကြီး (၅) ဆောင်ကို ပြောင်းရွှေ့အကျဉ်းချခံရပြီးတဲ့နောက်သရဲစီးခံရလို့ အသံနက်ကြီးနဲ့စူးစူးဝါးဝါးထထအော်တဲ့အသံတွေ ကို သုံးလေးကြိမ်မက ကြားရပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ သတိရှိသူအချို့ ရဲ့ ဟန့်တားနိုင်မှု ကြောင့် အခြားအခန်းတွေ ကို ဆက်ပြီးကူးလာခြင်းမရှိပါဘူး။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော် နေရတဲ့ (၅)ဆောင်၊ (၈)ခန်းမှာ ဆို သရဲစီးတာတစ်ခါမှ မကြုံဖူးပါဘူး။ဒါပေမဲ့ တစ်ညမှာ တော့ကျွန်တော် ရှိနေတဲ့ (၅)ဆောင် (၈)ခန်းကို သရဲစီးပါတော့တယ်။ကျွန်တော် နဲ့ သုံးယောက် ကျော်လောက်မှာ အိပ်နေတဲ့ အကျဉ်းသား တစ်ယောက် စီကထိတ်လန့်ချောက်ချားဖွယ် အသံနက်ကြီး ဝါးကနဲ ထွက်ပေါ်လာပါတော့တယ်။

“ဝူး ဝူး...ဝါး...ဝူး ဝူး”

ထောင်ထဲရောက်ပြီး ကတည်းက သတိရှိရှိနဲ့ အိပ်ကျင့်ရနေပြီ ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော် လည်းအသံစကြားတာနဲ့ ရင်ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားပြီး နေရာက ဆတ်ကနဲထလိုက်ပါတယ်။

စတင် သရဲစီးခံရသူကို ကြည့်လိုက်တော့ဓားပြမှု နဲ့ ထောင်ကျလာတဲ့
ဝက်ကြီးဆိုသူကို တွေ့ ရပါတယ်။ဝက်ကြီးက လေးဘက်ကြီးကုန်းပြီး ဂူးဂူးဝါးဝါး
အသံနက်ကြီးနဲ့အော်ဟစ်နေပါတယ်။

ကျွန်တော် အချိန်မဆိုင်းရဲပါဘူး။ ကျွန်တော် အချိန်ဆိုင်းလိုက်တဲ့
တစ်ခဏအတွင်းမှာပဲ နောက်လူတွေ ဆက်တိုက် သရဲစီးတာခံရတော့မှာပါ။

ဒါဆို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်းသရဲစီးခံရတာ က မလွတ်ကင်းနိုင်ပါဘူး။
ဒါကြောင့် ကြောက်စိတ်ဝင်မိပေမဲ့ အားတင်းပြီး ဝက်ကြီးဆီလှစ်ကန် ပြေးသွားရပါတယ်။

အနားရောက်တာနဲ့ ကြီးမားတုတ်ခိုင်လှတဲ့ ဝက်ကြီးရဲ့
ခန္ဓာကိုယ်ကိုသုံးလေးချက်လောက် ကြုံး ကန်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ ပြင်းထန်တဲ့
ကန်ချက်တွေ မခံနိုင်တဲ့ဝက်ကြီးလည်း အီဆိုပြီးအသံတစ်ချက်သာထွက်နိုင်ပြီးဆန့်ဆန့်ကြီး
ပြန်အိပ်ပျော် သွားပါတော့တယ်။

ဝက်ကြီးငြိမ်ကျသွားပေမဲ့ သူ့ဘေးက ဆေးမှု နဲ့ကျတဲ့ ဖိုးတရုတ်က
ငုတ်တုတ်ထထိုင်ရင်း ပြူး တူးကြောင်တောင်နဲ့ အသံတအစ်အစ်ထွက်လာပြီး သရဲစီးခံရတဲ့
လက္ခဏာပြလာပါတယ်။ ကျွန်တော်
သူသရဲစီးတာကိုတားဆီးတဲ့အနေနဲ့ဖြတ်ကန်ဖို့ရွယ်လိုက်ပါတယ်။

ဖိုးတရုတ်ကမျက်နှာကိုလက်နှစ် ဖက်နဲ့ ကာရင်း “ဝက် ဝက်ကြီးကို
သရဲစီးတာမဟုတ်ဘူး၊ဝက်ကြီး ဝက်ရူးပြန်နေတာ”လို့ ခပ်မြန်မြန်ရှင်းပြပါတယ်။ ကျွန်တော်
“ဟင်”ဆိုပြီးကြောင်သွားရပါတယ်။

“ဒုက္ခပါပဲ၊ နှိုးလို့လည်းမရတော့ဘူး၊ ရောဂါ ထတုန်းအကန်ခံရလို့
ဝက်ကြီးသေများ သေသွားပြီလားမသိဘူး”

ဆိုတဲ့ ဖိုးတရုတ်ရဲ့ ဆက်ပြောတဲ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် ဗျာဆိုပြီး
ဖင်ထိုင်ကျသွားရပါတယ်။ တစ်ညလုံးမအိပ်ရဲတော့ဘဲ ဝက်ကြီးကိုသာ
မပြတ်စောင့်ကြည့်နေပါတော့တယ်။

မနက်အိပ်ရာထချိန်မှာ ဝက်ကြီး တစ်ယောက် အကောင်းပကတိထထိုင်တာကို
တွေ့ရမှ ရင်ထဲအလုံးကြီးကျသွားရပါတယ်။

သရဲစီးတာကို အတားကောင်းလိုနိုင်ငံရေး မှု နဲ့ ထောင်ကျနေရာကနေ
လူသတ်မှု ပါအဆစ်ထပ်တိုးသွားမှဖြင့် ခုက္ခ။ ဘုရားဘုရား ကံကောင်းလို့ သာပေါ့။
နို့မဟုတ်ရင်တော့လား။ ဘုရား.....ဘုရား

*

အခန်း (၂)

သာယာဝတီထောင်ကသရဲ

အင်းစိန်ထောင်မှာ တစ်နှစ်

ခွဲလောက်စံမြန်းရပြီးတဲ့နောက်သာယာဝတီထောင်ကိုပြောင်းရွှေ့စံမြန်းရသူ
ကတော့ကျွန်တော် ဆိုတဲ့ကျွန်တော် ပါပဲ။

ရာနဲ့ချီတဲ့နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားတွေ

ကိုအင်းစိန်ထောင်ကနေနယ်ထောင်အသီးသီးကိုပြောင်းရွှေ့တဲ့လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်ကာလတစ်ခု
။

ထောင်ပြောင်းခံကြရတဲ့အထဲမှာ ကျွန်တော်

တို့သာယာဝတီထောင်ကိုအပြောင်းခံရတဲ့အုပ်စု ကတော့ရန်ကုန်နဲ့အနီးဆုံး ဖြစ်လို့တော်
သေးတယ်လို့ပြောရမှာ ပေါ့။

အံ့မယ် အံ့မယ်ဘယ်ထောင်ပြောင်းပြောင်းထောင်ကျနေရတာ

ချင်းအတူတူပဲကိုကြံဖန်ပြီးနှစ် သိမ့်နေသေးတယ်လို့အမြင် ကတ်
ပြီးအငေါ်တူးမယ်ဆိုလည်းမတတ်နိုင်ပေဘူးပေါ့။

ကျွန်တော်

ပြောချင်တဲ့သဘောကရန်ကုန်နဲ့သာယာဝတီခရီးအကွာအဝေးကမိုင်(၈၀)လောက်ပဲရှိတဲ့အတွက်
ရှိတဲ့မိသားစုအနေနဲ့ထောင် ဝင် စာကိုနေ့ချင်းပြန်လာတွေ့ လို့ရတယ်။မိသားစုအနေနဲ့
ခရီးပန်းတဲ့ဒဏ်သိပ်မခံရလောက်ဘူးပေါ့ဗျာ။

အံ့မယ် အံ့မယ်လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။

မိသားစုအတွက်စဉ်းစားပေးသလိုလိုနဲ့ကိုယ့်ထောင်ဝင်စာနပ်မှန်ဖို့အရေး တွေ
းပြီးပြောတာများ မသိရင်ခက်မယ်လို့ဓာတ်သိလေသံလွှတ်လာရင်လည်းပြုံး ဖြူဖြူနဲ့

ရယ်ပြရုံပေါ့ဗျာ။

အမှန် လည်းပဲမိသားစုအတွက်ရော၊ကိုယ့်အတွက်ပါတွေ ပြီးပြောတာပါ။
သိတဲ့အတိုင်း ပဲ။

ထောင်မှာ ကျွေးတဲ့ ပုံစံငါ့ဆိုတဲ့သံတရုပ်ရုပ်နဲ့ငါးပိစိမ်းစားဖုတ်ရယ်၊
ပဲစေ့ကိုရေငုပ်ရှာတာတောင်မတွေ့ နိုင်တဲ့ပဲဟင်းရယ်၊ပထဝီဓာတ်ရအောင်မြေကြီးတွေ
ကပ်နေတဲ့အ ဖြစ်ဆီမပါဆားမပါဟင်းနုနယ်ရိုးတံပြုတ်ရယ်

(အံ့မယ် အံ့မယ်တစ် ခါတလေများ ရာဘာဖိနပ်ရဲ့ သံကြိုး ပြတ်တွေ
တောင်အဆစ်ပါလာတတ်သေး။)

တစ် ပတ် တစ် ခါကြာသပတေးနေ့ညနေတိုင်းရတဲ့ပုံစံအသားရယ်

(သာယာဝတီထောင် ကတော့ဝက်မွေးမြူရေး

စီမံကိန်းထောင်ဆိုတော့ကြာသပတေးအသားစားကိုဝက်သားကျွေးတယ်။

သာယာဝတီထောင်ကဝက်တွေ ကဘာကြောင့် မှန်းမသိဘူး။

အသားမထွက် ဘူး။အဆီနဲ့အခါက်ပဲထွက်တယ်။ အဲ-

ဝက်သားမစားတဲ့လူကိုတော့ငါးကြော်ပေးတယ်။

(နောက်ပိုင်းတော့ ဝက်တွေ ကပေါ်သံသာကြားတယ်။

အဆီအခါက်တောင်မထွက်တော့ဘူးထင်တယ်။ငုံးဥသာသာရှိတဲ့ကြက်ဥပြု
တ်တစ်လုံးစီပဲပေးတော့တယ်)နဲ့တော့

ထောင် ထဲမှာ

ဘယ်လောက်တောင်စားလို့သောက်လို့ကောင်းလိုက်မလဲဆိုတာစဉ်းစားသာကြည့်တော့။

တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့လေ။

အိမ် ကထောင်ဝင်စာမလာနိုင်ဘူးဆိုရင်လည်းထောင်ကအဆီအဆီမဲ့တွေ
ရှောင်ကျွေးတဲ့အတွက်လူတွေ လည်း ကိုယ် လက် စထရောအော်တိုမစ်တစ်ထိန်းပြီးသား

ဖြစ်ပြီးဝိတ်မတက်တော့ဘူးပေါ့။

အဆီကျသွယ်လျလို့အီသီယိုးပီးယားဘက်ဒီပိုင်ရှင်လေး ဖြစ်သွားမှာ
သေချာတယ်။ ထားပါတော့။

ထောင်ရဲ့ ကောင်းမှု အဖြာဖြာကိုအလွမ်းသယ်နေရတာ နဲ့လိုရင်း
ကိုမရောက်နိုင်တော့ဘူး။

အဓိကပြောလိုရင်း သာယာဝတီထောင်မှာ လည်းအင်းစိန်ထောင်မှာ
လိုပဲသရဲစီးတတ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းပါ။

ထောင်အသီးသီးမှာ လှည့်လည်တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖူးတဲ့ဝါဒါအချို့ရဲ့
အပြောအရဆိုရင်မောင် တိုင်းမှာ သရဲရှိတယ်တဲ့လေ။
ပြီးတော့တစ်ထောင်နဲ့တစ်ထောင်သရဲစီးတဲ့ပုံစံကလည်းတစ်ထပ်တည်းပဲတဲ့။

သရဲစီးခံရတဲ့ တစ်ယောက်
ဝူးဝူးဝါးဝါးအသံနက်ကြီးနဲ့ထအော်ပြီးတဲ့နောက်ဘေးကလူတွေ လည်း တစ်ယောက် ပြီး
တစ်ယောက် သရဲစီးခံရပြီး အသံနက်ကြီးတွေ
နဲ့ကျောချမ်းစရာကောင်းလောက်အောင်ဝူးဝူးဝါးဝါးထအော်ကြတော့တာပဲ။

အကုန်
လုံးပင်ကိုယ်စိတ်ပျောက်ပြီးဝိုင်းအော်ကြတဲ့အတွက်ဆူညံပွက်လောရိုက်ပြီးချောက်ချားစရာကြီး၊

ပြောရင် နဲ့တောင်ကြက်သီးထစရာ။ဟုတ်တာပေါ့လေ။ထောင် တိုင်းမှာ
ကအကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့သဆုံးကြရတဲ့အကျဉ်းသားတွေ ကနစ် စဉ်လိုလိုရှိနေတတ်တာကိုး။

ရာဂါ နဲ့သေတဲ့လူလည်းရှိသလိုထောင် သမ္မာလူဆိုးလူမိုက်ချင်းစာရင်းရှင်းရင်
အစိမ်းသေသရဲတဲ့အကျဉ်းသားတွေ လည်းရှိသေးရဲ့ ။

ဒါ့အပြင် သေဒဏ်ကျပြီးကြိုး ပေးသတ်ခံရတဲ့အကျဉ်းသားတွေ
လည်းရှိဖူးလေတော့ထောင်ထဲမှာ

မကျွတ်မလွတ်ဘဲလှည့်လည်သွားလာနေတဲ့တစ္ဆေသရဲဝိညာဉ်တွေ
ရှိနေတာပေါ့ဆိုတဲ့စကားကိုနားထောင် ပြီးကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းကို ထရော။

ဒါမျိုးကမယုံလို့လည်းမရဘူး။

ထောင် ထဲမှာ ညတာဝန်ကျတဲ့ဝါဒါတွေ တစ်ယောက်
တည်းမသွားရတဲ့နေရာတွေ ရှိတယ်ဆိုတာလည်းအမှန်ပဲကိုး။ ထောင်ဆေးရုံတို့၊ကြိုး
တိုက်တို့ဘက်ညတာဝန်ကျတဲ့ဝါဒါတွေ “အောင်မလေးဗျ သရဲ
သရဲ”လို့အသံပြုကြီးနဲ့အော်ပြီးထွက်ပြေးလာတာကိုတွေ့ ဖူးတာသုံးလေးခါမှမကဘဲကိုး။

တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့လေ။အဲဒီ သရဲအခြောက်ကြမ်းတယ်ဆိုတဲ့နေရာတွေ
နဲ့ကျွန်တော် တို့နေတဲ့ထောင်ကျွန်းဆာင်နဲ့နည်းနည်း တော့လှမ်းပါတယ်။

ဒါကြောင့် ထူးပြီးကြောက်စရာတော့မရှိပါဘူး။

အရေး ကြီးတာကိုယ်နေတဲ့အခန်းထဲသရဲစီးရင်
သာသရဲစီးခံရတဲ့သူကိုခပ်ပြင်းပြင်းလေးနှစ်
ချက်သုံးချက်လောက်ပစ်ကျွေးထားလိုက်နိုင်ရင်ကျန် တဲ့လူတွေ
သရဲဆက်စီးမခံရတော့ဘဲအေးဆေး ဖြစ်သွားမှာ ပါ။

ပြောမယ့်သာပြောနေတာသာယာဝတီထောင်ရောက်တဲ့ခြောက်လတာအတွင်း
းသရဲစီးတဲ့ကိစ္စကြုံကိုမကြုံရသေးတာ။

ဖြစ်မယ့် ဖြစ်တော့လည်းညအိပ်ချိန်သံချောင်းတောင်မခေါက်သေးဘူး။

ထောင်မှာ က ညကိုးနာရီဆိုအိပ် ရတာ ဆိုတော့ကျွန်တော်
တို့အခန်းထဲသရဲစီးတဲ့ကိစ္စပေါ်လာတာညရှစ်နာရီကျော်ကျော်ရှိသေး။

ဖြစ် ပုံကခေါင်းရင်းဘက်အခန်းထောင့်မှာ ကျွန်တော် တို့၅ညတွေ
စုထိုင်ပြီးစကားပြောကောင်းနေတုန်းရှိသေးတယ်။

အခန်းအလယ်လောက်မှာ ရှိတဲ့တံခါးပေါက် နားစောစောစီးစီးအိပ်ပျော်နေပြီ

ဖြစ်တဲ့မိုးကြီးကို သရဲစီးတာပါ။

သုံးလောင်းပြိုင်လူသတ်မှု နဲ့ထောင်ဒဏ်နှစ် (၃၀)ကျခံထားရတဲ့မိုးကြီးဟာအနေအေးသူ တစ်ယောက် ပါ။

မိုးကြီး တစ်ယောက် အိပ်ပျော်နေရာက “ဂူး ဂူး ဝါး ဝါး...ဂူးဝါး...ဝါး ဂူး”

ဆို

ပြီးပါးစပ်ကဗလုံးဗထွေးအော်ဟစ်ရင်းအဆက်မပြတ်ထခုန်နေတာပါတော့တယ်။

သာယာဝတီထောင်မှာ ကနစ် ကြီးကျတဲ့ရာဇဝတ်အကျဉ်းသားတွေကိုခြေကျင်းခတ်ထားလေ့ရှိပါတယ်။

ဒီတော့ကာကြီးမားတုတ်ခိုင်တဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ဂူးဂူးဝါးဝါးမနားတမ်းအော်ဟစ်ခုန်ကလည်းတခွမ်းခွမ်း

တချွမ်းချွမ်းအဆက်မပြတ်ထွက်ပေါ်နေတာမို့ဘယ်လောကီတ်လန့်ချောက်ချားစရာကောင်းလို့

ပြောသာပြောရတယ်။ဘယ် သူမှလည်း စဉ်းစားချိန်တောင်မရကြပါဘူး။

မိုးကြီး ဂူးဂူးဝါးဝါးအသံနက်ကြီးနဲ့သရဲစီးခံရပြီး

ထခုန်နေပြီဆိုတာနဲ့အားလုံးလည်းတစ်ခါတည်းခြေဦးတည့်ရာထထွက်ပြေးကြတော့တာပါပဲ။

ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ပြေးမယ့်သာထပြေးနေကြတာ။

ပြေးစရာနေရာကလည်းရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ပေ(၂၀)၊ပေ(၅၀)အခန်းထဲမှာပဲအစုန်အဆန်ပြေးနေကြတာ။

တချို့ ကလည်း

ဘယ်လိုမှဖွင့်လို့မရနိုင်မှန်းသိသိကြီးနဲ့ထူထဲခိုင်ခန့်လွန်းတဲ့သံမဏိ

တံခါးကိုအတင်းတွန်းဖွင့်နေကြတယ်။

တချို့

ကျတော့လည်းလက်သီးဆုပ်တစ်ဖက်တောင်ထိုးသွင်းလို့မရနိုင်အောင်ကျဉ်းမြောင်းလွန်းတဲ့ထူ

စားနေကြတာကိုလည်းတွေ့ရတယ်။

ပြေးရင်းလွှားရင်းအချင်းချင်းတွန်းမိတိုက်မိပြီးတစ်ခိုင်းခိုင်းလဲကျနေတဲ့သူကလည်း

။

လူတွေကလည်းအော်ဟစ်ပြေးလွှားမိုးကြီးကလည်း

သံခြေကျင်းစုံရိုက်ပြီးအော်ဟစ်ခုန်ပေါက်နဲ့အခန်းထဲမှာကမ္ဘာပျက်မတတ်ကိုဖြစ်နေတာ။

ကျွန်တော်လည်းနေရာကဆတ်ခနဲထပြီးမိုးကြီးကိုစူးစမ်းလိုက်တယ်။

မျက်လုံးကနဂိုထက်သိသိသာသာပြူး

ကျယ်နေပြီးပင်ကိုယ်စိတ်ပျောက်နေတာကိုသတိထားမိတယ်။

ဒါပေမဲ့အင်းစိန်ထောင်မှာဝက်ရူးပြန်သူကိုသရဲစီးတယ်ထင်ပြီး

ပြေးကန်မိတဲ့သတိပေးခေါင်းလောင်းသံကမြည်

လာလို့လက်သီးဆုပ်တောင်မဆန့်တဲ့သံဆန်ခါထဲခေါင်းထိုးထည့်ပြီးအပြင်ထွက်နိုင်ဖို့ကြိုး

စားနေတဲ့လူတစ်ယောက်ကိုအတင်းဆွဲချပြီးမေးရသေးတယ်။

သူကမိုးကြီးနဲ့တစ်ယောက်ကျော်မှာအိပ်တဲ့သူလည်းဖြစ်နေတာကိုး။

“ဟေ့လူစွတ်ကြောက်မနေနဲ့လေ။မိုးကြီးက

သရဲစီးတာမဟုတ်ဘဲဝက်ရူးပြန်တာလား၊ ရောဂါတစ်ခုခုထတာလားဘာလားမှမသိတာဗျ”

“ဘယ်ကဘာဖြစ်ရမှာလဲ။သူ့မှာဘာရောဂါမှမရှိဘူး။ဒါသရဲစီးနေတာဗျ။

သရဲစီးနေတာ”

ဒါဆိုမိုးကြီးသရဲစီးနေတာသေချာသွားပြီပေါ့။ကြည့်ရတာ

မိုးကြီးကိုစီးပြီးတာနဲ့ကျန်တဲ့လူတွေကိုဆက်စီးရမယ့်ဟာ။

အကုန်လုံးကအနားကနေဝရန်းသုန်းကားထွက်ပြေးကုန်

ကတော့သရဲလည်းဘယ်သူ့ဆက်စီးရမှန်းမသိဘဲမိုးကြီးတစ်ယောက်

တည်းပဲစုခံနေရဟန်တူတယ်။

ကျွန်တော်

ဘာမှဆက်ပြောမနေတော့ဘဲနေရာကတဟုန်ထိုးပြေးသွားပြီးမိုးကြီးရင်ဝတည့်တည့်ကိုခုန်ကန်

ကန်ချက်ကြောင့် မိုးကြီးနောက်ကိုအနည်းငယ်လွင့်သွားတယ်။ဒါပေမဲ့
လဲတော့မကျသွားဘူး။

ဆက်ပြီး မခုန်တော့ပေမယ့်ခန္ဓာကိုယ် ကဘေးတစ်ဖက်ကိုယိုင်သွားလိုက်၊
ပြန်တည့်မတ်သွားလိုက် ဖြစ်နေသေးတယ်။ပါးစပ်
ကဂူးဂူးဝါးဝါးမအော်ဟစ်တော့ပေမယ့်တဟင်းဟင်းနဲ့ညည်းသံလိုလိုဘာလို
လိုအသည်းထိတ်စရာအသံ ကတော့ဆက်ထွက်နေသေးတယ်။

အသည်းထိတ်စရာတွေ ပဲ။

ကျွန်တော် ကိုစိုက်ကြည့်နေတဲ့သူပြုး ပြုး
ကျယ်ကျယ်မျက်လုံးအစုံကအေးစက်စက်ကြီးရယ်။

ဘာမှန်းမသိတဲ့အငွေ့အသက်ကိုခံစားမိပြီး ကျွန်တော် စိတ်ထဲတစ်မျိုးကြီး
ဖြစ်လာတယ်။ကျွန်တော် စိတ်ကိုတင်းလိုက်ပြီးမိုးကြီးရဲ့
ဇက်ပိုးနေရာလောက်ကိုခပ်ပြင်းပြင်းလေးတစ်ချက်ပိတ်ကန်လိုက်တယ်။

အဲဒီ အခါကျမှ မိုးကြီးလည်းဟင်းဆိုတဲ့သက်ပြင်းရှည်ဆွဲပြီးထိုင်ကျသွားတယ်။
အခုမှအိပ်ရာကနိုးလာတဲ့လူ တစ်ယောက် လို

“ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲဟင်”ဆိုပြီးမေးခွန်းပြန်ထုတ်နေသေးတယ်။

အပြေးအလွှားရောက်လာတဲ့ညတာဝန်ကျပါဒါတွေ
လည်းသရဲစီးလို့ဆိုတာသိသွားကြလို့ပြန်ထွက်သွားကြတယ်။

သရဲစီးတဲ့ကိစ္စပြီးသွားပေမယ့်ကျွန်တော် မှာ ကတော့မပြီးနိုင်သေးပါဘူး။
စောစောကမိုးကြီးရဲ့ ကျောချမ်းစရာအေးစက်စက်အကြည့်ကြီးကကျွန်တော် စိတ်
ကိုဖိစီးလို့နေပါတယ်။

ယခုမိုးကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေ ကနေစဉ်တွေ မြင်နေကျအနေအေးသူ တစ်ယောက်ရဲ့ အကြည့်တွေ အတိုင်းပဲတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိနေတာကိုတွေ့ ရပေမယ့်သရဲစီးစဉ် ကကျွန်တော် ကိုကြည့်နေတဲ့ပြူး ကျယ် ကျယ်အေးစက်စက်အငွေ့ အသက်ကြီးကိုကျွန်တော် အာရုံမှာ ဖျောက်ဖျက်လို့မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်စိတ် ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာလွှမ်းမိုးခံလိုက်ရသလိုမှိုင်းမှိုင်းဝေဝေကြီးခံစားနေရတာ အမှန်ပါပဲ။

ညကိုးနာရီအိပ်ချိန်သံချောင်းခေါက်သံကြားလို့အိပ်လိုက်ရပေမယ့်စောစောကမိုးကြီး ထူးခြားတဲ့အကြည့်ကနောင့်ယှက်နေလို့ ချက်ချင်း အိပ်မပျော်နိုင်ပါဘူး။ဒါကြောင့် သံဗုဒ္ဓကိုအထပ်ထပ်ရွတ်ရင်းနဲ့မှမေးခနဲအိပ်ပျော်သွားရပါတယ်။

ညဉ့်လယ်ယံလောက်မှာ အပေါ့စွန့်လိုတဲ့အတွက်အခန်းတစ်ဖက်ထောင့်စွန်းမှာ ရှိတဲ့အိမ်သာဆီကို ထသွားရပါတယ်။

ခပ်လောလောထသွားရင်းနဲ့အခန်းသားအားလုံးနည်းတူအိပ်မောကျနေပြီ ဖြစ်တဲ့မိုးကြီးကိုအမှတ်တမဲ့ကြည့်မိသွားရင်သူ့သရဲစီးခံရစဉ်ကမျက်လုံးအကြည့်ကအာရုံထဲဖျတ် ဒါကြောင့်

ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ်ခပ်စပ်စပ်တစ်ချက်ရိုက်လိုက်ပြီးအိမ်သာဆီဆက်သွားကာဆီးအိုးထဲအပေါ့စွန့်

အပေါ့စွန့်နေရင်းနဲ့သံဆန်ခါကွက်တွေ ကတစ်ဆင့်ပြင်ပကိုလှမ်းကြည့်မိပါတယ်။မောင့်မည်းနေတာကလွဲလို့ဘာမှမတွေ့ရတာ ကိုကစိတ်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းလိုလို ဖြစ်သွားပြီးသရဲစီးခံရစဉ် ကမိုးကြီးရဲ့ အကြည့်ကဖျတ်ခနဲပေါ်လာပြန်ပါတယ်။

အပေါ့စွန့်ပြီးလို့နေရာကခွာမယ်အပြုမှာ “ငါးပိကြော်တစ်ဖွန်းလောက်”ဆိုတဲ့အနားနားကပ်ပြောတဲ့အသံကိုရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရပါပဲ

ဒါကြောင့် ရင်ထိတ်သွားပြီးအသံကြားရာအခန်းပြင်ပကိုကြည့်မိတဲ့အခါပြူး ပြူး ကြောင်ကြောင်မျက်လုံးတစ်စုံနဲ့ကြီးမားတဲ့သွားဖွေးဖွေးတွေ ကိုသာတွေ့လိုက်ရပါတယ်။

ကျွန်တော် ခေါင်းနုပမ်းကြီးသွားလျက် “မရှိဘူး မရှိဘူး” လို့ ချက်ချင်း ပြန်ဖြေပြီး အိပ်ရာဆီကို အပြေးတစ်ပိုင်း သွားရပါတော့တယ်။

ပြီးတော့ပူအိုက်လွန်းတဲ့ နွေခေါင်ခေါင်မှာ စောင်ကြီးခေါင်းမြီးခြုံပြီး အိပ်ပါတော့တယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ပဲလက်ကို လှုပ်နှိုးကာ “ဟိုမှာ သရဲကြီးက ငါးပိကြော်တစ်ဇွန်း လောက်တဲ့ လာတောင်း နေတယ်” ဆိုတဲ့ အသံကြားလို့ ခေါင်းပေါ်မှ စောင်ကို ရုတ်ခနဲခွာပြီး အလန့်တကြား ကြည့်မိပါတယ်။

ဘေးချင်းကပ်လျက် အိပ်နေတဲ့ အတာက အိပ်ချင်မူးတူးလေသံနဲ့ လှုပ်နှိုးပြီး ပြောနေလာရပါတယ်။ ကြည့်ရတာ ဒီကောင့်ကို သရဲစီးပြီး ငါးပိကြော်တောင်းခိုင်းနေပြီလားမသိ။

ကျွန်တော် “မရှိဘူး မရှိဘူး” ဆိုပြီး စောင်ကို ခေါင်းမြီးပြန်ခြုံဖို့ လုပ်လိုက်ပါတယ်။ ဒါတောင်မှပဲ အတာက “သရဲကြီးက မင်းဒီနေ့ထောင်ဝင်စာလားတာ သူသိတယ်တဲ့... အဲဒါကြောင့် လာတောင်းတာလို့ ပြောနေတယ်” ဆိုပြီး ဆက် ပြောတဲ့ အခါ ကျွန်တော် အလွန်ပဲတုန်လှုပ်ခြောက်ချားသွားရပါတယ်။

သရဲက ကျွန်တော် ဒီနေ့ထောင်ဝင်လားတယ် ဆိုတာတောင် သိနေတယ် ဆိုမှတော့ ကျွန်တော် ကိုမျက်ခြေမပြတ် အကဲခတ်နေတဲ့ သဘောပဲ။ ကျွန်တော် ကြောက်စိတ်နဲ့ အတူတစ်စုံတစ်ခုကို သတိရ သွားပါတယ်။

အဲဒါ ကတော့ သရဲစီးနေပြီ ဖြစ်ဟန်တူတဲ့ အတာ့မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်လိုက်ဖို့ပါပဲ။

ကျွန်တော် ထထိုင်လိုက်ပြီး အတာ့မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်ဖို့ အပြုမှာ အခန်းအပြင်ဘက်က

“ကိတ်တစ်ချပ် လောက်လည်း ပေးကွာ၊ လက်ဖက်ရည်နဲ့ သောက်ချင်လို့” ဆိုတဲ့ အသံထွက်

ပေါ်လာလို့မော့ကြည့်လိုက်တဲ့အခါစောစောကအိမ်သာနားမှာ တွေ့ ခဲ့ရတဲ့ပြုး
ကြောင်ကြောင်မျက်လုံးတစ်စုံနဲ့သွားဖွေးဖွေးတွေ ကိုတွေ့ ရပြန်ပါတယ်ကျွန်တော်
အနားတောင်ရောက်နေပြီဆိုတော့ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ် ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရပါတယ်။

ဇောချွေးတွေ တောင်ပျံလာတဲ့အထိပါပဲ။ဘေးကအတာက
“ပေးစရာရှိမြန်မြန်ပေးလိုက်ပါကွာ။ပူလို့အိပ်မရတဲ့ကြားထဲအဲဒီ သရဲကြီးကတစ်မှော
င့်”ဆိုပြီးစိတ်မရှည်သလိုဆိုပါတယ်။ထိုအခါမှ ကျွန်တော်
အတာ့ကိုသရဲမကြောက်တတ်မှန်းသတိပြုမိပါတယ်။

သရဲမကြောက်တတ်တဲ့အပြင်သရဲတောင် ငါးပိကြော်တွေ၊မုန့်တွေ
ကျွေးဖို့ပြောနေသေးတယ်ဆိုတော့နည်းတဲ့သတ္တိတော့မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော် အတာ့ကိုအထင်လည်းကြီး၊အားလည်းကိုးမိပြီး “မင်း
မင်းသရဲမကြောက်တတ်ဘူးလား”လို့မေးတော့အတာအထိတ်တလန့် ဖြစ် သွားပါတယ်။

“ဟာ ဘယ်မှာ လဲ သရဲ။သရဲတော့ငါလည်းကြောက်တာပေါ့ကွ”

ဆိုပြီးဟိုဟိုဒီဒီပြုး ပြုး ပျာပျာကြည့်ပါတယ်။ကျွန်တော် အံ့ဩတဲ့စိတ်နဲ့

“ဒါဆိုမင်းအခုဒီနားရောက်နေတဲ့သရဲကြီးကျတော့ဘာလို့မကြောက်တာလဲ”လို့ထစ်ထစ်အအငြ

အတာအိပ်ချင်ပြေသွားတဲ့မျက်နှာနဲ့“ဟာ - အရေး

ထဲမှမင်းကလာစားနေသေးတယ်။

ဒီထောင်ဝါဒါသရဲကြီးကကြောက်စရာလားကွ။

သိနေတဲ့ဟာပဲဥစ္စာ”လို့ဆိုခါမှကျွန်တော် လည်းမယုံတစ်ဝက်ယုံတစ်ဝက်နဲ့

“ဒါ ဒါဆိုအခုငါးပိကြော်လာတောင်းနေတဲ့သရဲကြီးဆို တာကသရဲမဟုတ်ဘူး။

လူပေါ့ဟုတ်လား”လို့ သေချာအောင်ထပ်မေးရပြန်ပါတယ်။

အတာငုတ်တုတ်ထထိုင်ပြီး“အေးလေကွာ၊ ဝါဒါဆိုမှတော့လူပေါ့ကွ။

အားလုံးကနာမည် ရင်းမခေါ်ဘဲသရဲကြီးလို့ပဲခေါ်ကြတယ်။

ဘာကြောင့် သရဲကြီးလို့ခေါ်သလဲဆိုတာမင်းဘာသာ သူ့မေးကြည့်တော့။

တကယ် ပဲငါးပိကြော်တစ်ဖွန်းပေးမယ့်အရေး

အာရုံနောက်လိုက်တာလွန်ရော”လို့ဘဝင်မကျဟန်နဲ့ရှင်းပြပြီးဆေးပေါ့လိပ်မီးညှိရှိက်ဖွာနေပါ

ကျွန်တော် လည်း အဲဒီ အခါမှသက်ပြင်းချနိုင်ပြီး

သရဲကြီးကိုသေသချာချာအကဲခတ်မိပါတော့တယ်။ညမော င်မော င် အသားမည်

သူမို့မျက်လုံးနဲ့သွားသာမြင်ရတာ ကိုညဦးပိုင်

မိုးကြီးသရဲစီးစဉ်ကအကြည့်နဲ့ဆက်စပ်ပြီးအသားလွတ်ကြောက်လန့်မိပါလားရယ်လို့ကိုယ့်အ

ဖြစ်ကိုယ်သဘောကျပြီး တစ်ယောက် တည်းပြုံး ရယ်ရယ်မိပါတယ်။

ကျွန်တော် ပြုံး ရယ်ရယ်နေတာကိုကြည့်ပြီးသရဲကြီးကလည်း

ဘာမှန်းမသိဘဲသွားကြီးအဖို့သားနဲ့ရယ်ပြနေပါတော့တယ်

*

အခန်း (၃)

စိုးမြတ်သူဇာဇာတ်လမ်း

တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီမျက်နှာတွေ နဲ့ ဒီအသံတွေ ချဉ်းပဲ မြင်နေကြားနေရပြီး ဘယ်လိုမှလွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ပုန်းရှောင်ပြေးခွင့်မသာတဲ့နေရာ ကတော့ လောကဇရိလို့ ပမာပြုကြရတဲ့အကျဉ်းထောင်ပါပဲ။

မိုးလင်းမိုးချပ် “ပုံစံ” ဆိုတဲ့အော်သံနဲ့အိပ်ရာထပြီး “ပုံစံ” ဆိုတဲ့အော်သံနဲ့ပဲ အိပ်ရာဝင်ကြရတာပါ။ ဒါ့အပြင် မနက် ထောင်ဖွင့်တာနဲ့ အလုပ်အသီးသီးဆင်းကြရမယ့် အကျဉ်းသားတွေ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ် လိုတန်းစီကြမယ်။

ဘယ်သူတွေ က တော့အော်ကျယ်အော်ကျယ်နဲ့ ဘာတွေ ပြောမယ်။ ဘယ်သူ ကတော့အပင်တွေ ရေလောင်းမယ်၊ ဘယ်သူတွေ ကတော့ ထောင်ဝင်စာမျှော်နေမယ်။

ညနေအလုပ်ဆိုဒီဆင်းတဲ့ အကျဉ်းသားတွေ အဆောင်ပြန်ရောက်လာရင် ဘယ်သူကဖြင့် စစ်အစိုးရအဖွဲ့အပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်ပြန်ပြီဆိုပြီး လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်လာတော့မယ့် အကြောင်းပြောမယ်စသဖြင့် နောင်လာမယ့်နေ့တွေ ကိုပါကြိုပြောနိုင်ပါတယ်။

အဲသလိုပြောလိုရလောက်အောင်လည်း ထောင်တွင်း နေ့စဉ်ဖြတ်သန်းမှု တွေ ဟာ တစ်နေ့နဲ့တစ်နေ့ပုံစံတူထပ်တူကျနေသလောက်ကိုရှိတာပါ။

ချုပ်ပြောရရင်တော့တစ်နေ့လာလည်းဒါ၊ တစ်နေ့လာလည်း ဒါပဲဆိုတော့ ကြာလာတဲ့အခါ သေလောက်အောင်ပျင်းဖို့ကောင်းတယ်ဆိုတာပါပဲအဲသလို ပျင်းစရာကောင်းတဲ့အကျဉ်းထောင်နေ့စွဲတွေ ကို ကြံဖန်ပျော်ရွှင်အောင်နေပြီး ဖြတ်သန်းနိုင်သူတွေ ကတော့ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသား ၅/ညတွေ ပါပဲ။

ထောင်ဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့ ခံယူချက်၊ ယုံကြည်ချက်ကို

မှတ်ကျောက်တင်နိုင်ဖို့စစ်ချတဲ့ နိုင်ငံရေး ဆန်ကာတစ်ခုသာ

ဖြစ်တယ်လို့နားလည်လက်ခံထားတဲ့ ၅/ဥများ ဟာ တိုက်ပွဲဝင်စရာရှိရင်လည်း

မကြောက်မရွံ့တိုက်ပွဲဝင်တတ်သူတွေ ပါ။ ရိုက်နှက်တိုက်ပိတ်တဲ့ ထောင်တွင်း ပြစ်ဒဏ်တွေကို ကိုယ့်ကိုသိန္နီတင်ပေးတယ်လို့ပဲ သဘောထားတတ်သူတွေ ပါ။

တိုက်ပွဲဝင်စရာမလိုတဲ့အခါမှာ ထောင်ကျနေတယ်

ဆိုတာကိုတောင်မေ့ထားနိုင်လောက်အောင် ကိုယ့်အချင်းချင်း နောက်ပြောင်ကျီစယ်ရင်း အကျဉ်းစံနေစွဲတွေ ကို အလွယ်တကူကုန်ဆုံးစေနိုင်စွမ်းရှိကြပါတယ်။

ဘာပဲပြောပြော ထောင်ကျနေတယ်ဆိုတာ ကတော့ ထောင်ကျနေတာပါပဲ။

ထောင်ကျနေတာကိုတွေ့ မိရင်တော့ လွတ်ဖို့အဝေးကြီးလိုသေးတာကိုလည်း အလိုလိုတွေ့ မိသွားတတ်တာပါပဲ။

ထိုအခါမျိုးမှာ အနည်းနဲ့အများ တော့ အာရုံနောက်သွားရစမြဲပါ။

အာရုံနောက်ရတဲ့အထဲမှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ယောက်ျားတွေ ချည်းပဲမြင်နေ တွေ နေရပြီး ဆန့်ကျင်ဘက်လိင် ဖြစ်တဲ့ မိန်းမတွေ ကိုအရိပ်အယောင် လေးမျှမမြင်ရတာကလည်း တစ်ဒုက္ခပါ။

ဒါကြောင့် လည်း အပြင်ကျန်ခဲ့တဲ့ရည်းစားတွေ ၊ ကိုယ့်သဘောကျခဲ့တဲ့

ကောင်မလေးတွေ ကို အခြားအချိန်တွေ ထက် အလွမ်း ရောဂါ ပိုရင့်တတ်ကြပါတယ်။

အိမ်ထောင်သည်များ ဆိုရင်လည်းအပြင် မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ဇနီးမယားကို

ပိုလို့ချစ်တတ်၊ ပိုလို့လွမ်းတတ်၊ ပိုလို့သတိရတတ် ဖြစ်လေ့ရှိကြပါတယ်။

ဒါတင်မကပါဘူး။ ငါ့ကောင်မလေးက ဘယ်လောက်လှတယ်၊

ငါ့ကောင်မလေးကဘယ်လောက် ယဉ်တယ်ဆိုပြီးကိုယ့်ကောင်မလေးကိုယ် နတ်သမီးတမျှ မွန်းတတ်လိုက်ကြတာလည်း လွန်ပါရော။

အင်းပေါ့လေ။ ပြောအားရှိကြပေမပေါ့။ သူတို့ပြောတာဟုတ်မဟုတ်

သွားကြည့်လို့မှမရတာ။ မွန်းလေသမျှ ကြိတ်မှိတ်ယုံကြုံသာရှိပေသပေါ့။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကောင်မချေချေလေးတွေ က အသေကြွေရတဲ့
စော်ကြည်ဘဲစတိုင်ဖမ်းနေကြတဲ့ အနီပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကိုကျွန်တော် နောက်ပြောင်ကျိပ်လှိမ့်
ပေါ်ပေါက်လာပါတယ်။

ဒါကြောင့် အိမ်ကထောင်ဝင်စာလာတွေ .ရင်းနဲ့
စိုးမြတ်သူဇာဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက်ယူလာပေးဖို့မှာ ရပါတယ်။ စိုးမြတ်သူဇာဓာတ်ပုံကို
မရရအောင်ယူလာပေးဖို့မှာ လို့ မိသားစုကတောင်ကျွန်တော် ကိုထူးထူးဆန်းဆန်းကြည့်လို့။

ပုံမှန်မှဟုတ်သေးရဲ့ လား၊ လွတ်များ လွတ်သွားပြီလား ဘာလားဆိုပြီး
စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ ဟိုမေးဒီမေး ဉာဏ်စမ်းမေးခွန်းတွေ လျှောက်မေးနေလို့ကျွန်တော် မှာ
ဘယ်လိုနားလည်အောင်ပြောပြရမှန်းမသိအောင်အခက်ကိုတွေ့ ရော။

နောက်တော့လည်း အိမ်ကသဘောပေါက်သွားဟန်တူပါတယ်။ ကျွန်တော် မှာ
အခြားထူးထူးခြားခြားစိတ် ရောဂါ တော့ရှိပုံမရဘူး။

ထောင်ထဲမှာ ကောင်မလေးတွေ မမြင်ရမတွေ့ ရဘူးဆိုတော့
စိုးမြတ်သူဇာလိုချေချေလှလှမင်းသမီးလေး တစ်ယောက် ရဲ့ ဓာတ်ပုံကိုဆောင်ထားရင်း
စိတ်ဖြေချင်ထင်တယ်ဆိုတဲ့ စာနာကရုဏာတွေ ယိုဖိတ်သွားကာ မျက်ရည်တွေ တောင်ဝဲလို့။

အဲသလို နောက်တစ်ပတ်ထောင်ဝင်စာလာ တွေ .တဲ့အခါစိုးမြတ်သူဇာရဲ့
ကိုယ်တစ်ပိုင်းဓာတ်ပုံလေး ထောင်ဝင်စာအိတ်ထဲမှာ ထည့်ပေးရှာတယ်။

ကျွန်တော် ကလည်း ရှာဖွေရေး အဆင့်ဆင့်ကိုကျော်ဖြတ်ပြီးအဆောင်အရောက်
စိုးမြတ်သူဇာဓာတ်ပုံကိုခဲရာ ခဲဆစ်သယ်ဆောင်သွားရတယ်။

နေ့လယ်(၂:၀၀)နာရီရေချိုးပြီးချိန်မှာ တော့ အိမ်ကထည့်ပေးလိုက်တဲ့ ရုပ်အင်္ကျီဖြူ
နဲ့ ချည်ပုဆိုးဖြူကိုထုတ်ဝတ်ပြီးရှိုးထုတ်လိုက်ပါတယ်။ စကားမစပ်ပြောရရင် ထောင်မှာ
ကျွန်တော် တို့ တစ်နေ့တစ်ကြိမ်ပဲ ရေချိုးရပါတယ်။

မိုးရာသီပဲ ဖြစ် ဖြစ်၊ဆောင်းရာသီပဲ ဖြစ် ဖြစ်၊ နွေရာသီပဲ ဖြစ် ဖြစ် ရေချိုးချခိုန်က

နေ့လယ်(၂:၀၀)နာရီဝန်းကျင်ပါပဲ။

ချီးရတဲ ရေကလည်း ထမင်းစားပုံစံ ဒန်ပန်းကန်ပြားနဲ့ ခြောက်ချပ်စာလောက်ပဲ ချီးရတာ ပါ။ ရေကန်ဘာသာ အလွန်အလွန်ကိုစိတ်ကောင်းဝင်တဲ့နေ့မျိုးမှ ပုံစံဒန်ပန်းကန်ပြားရှစ်ချပ်စာလောက်ချီးရတာ ပါ။

တန်းစီး၊ အခန်းလူကြီး၊ စည်းကမ်းထိန်းစတဲ့ ထောင်သမ္မိအကောင်တွေ နဲ့၊ ထောင်မှူး၊ ထောင်ပိုင်ကို လိုင်းဝင်ထား တဲ့ပိုက်ဆံရှိအကျဉ်းသား အချို့ သာရေအဝချီးခွင့် ရှိတာပါ။

ကျွန်တော် တို့၅/ညတွေ ထဲမှာ လည်း ပိုက်ဆံတတ်နိုင်တဲ့သူတွေ ရှိကြတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ကိုယ့်အနေ ချောင်ဖို့ဘယ်အာဏာပိုင်ဆီမှလိုင်းမဝင်ဘဲ ၅/ညရဲဘော်အားလုံးနဲ့ မရှိအတူရှိအတူကောင်းတူဆိုးဖက် တစ်ပြေးညီမျှဝေနေထိုင်လေ့ရှိကြပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ရဲဘော်များ နဲ့ကောင်းတူဆိုးဖက်မျှဝေနေထိုင်စားသောက်ခြင်းမရှိဘဲ ကိုယ့်ထောင်ဝင်စာထုပ်ကို ကိုယ်တစ်ဦးတည်းစားသုံးပြီး ၅/ညတွေ ရဲ့ အရေး မှန်သမျှ ကိုယ့်နဲ့မဆိုင်သလို ကိုယ်အနေ ချောင်ဖို့ပဲကြည့်တတ်သူတစ်ဦးစနစ် ဦးစ ရှိတယ်ဆိုတာကိုလည်းဝန်ခံရမှာ ပါ။

အကျဉ်းထောင်လို နေရာမျိုးမှာ အနေဆင်းရဲ အစားဆင်းရဲတဲ့ဒဏ်ကို တောင့်ခံနိုင်ဖို့ဆိုတာလွယ်တဲ့ကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါ့အပြင် လူအများ နဲ့ညှိနှိုင်းနေထိုင်ရတဲ့ ထောင်တွင်း ရှင်သန်မှု ဘဝဟန်ပန်ကလည်း တစ်ယောက် တည်း စိတ်သဘောနဲ့ရှင်သန်တတ်သူတွေ အဖို့ အဆင်ပြေဖို့မလွယ်ပါဘူး။

ထောင်ထဲမှာ တစ်ကိုယ်ကောင်း စိတ်အပါအဝင် လူရဲ့ အတွင်း စိတ်တွေ ကိုမပုံးဖိနိုင်ပါဘူး။ အကုန်ပေါ်တာပါပဲ။ ထောင်ဆိုတာ နိုင်ငံရေး သမားတွေ အတွက် မှတ်ကျောက်တင်တဲ့နေရာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ကတော့ မှတ်ကျောက်အတင်မခံနိုင်တဲ့သူအ ဖြစ် မှတ်တမ်းဝင်သွားမှာ ပါပဲ။

အဲဒါနဲ့ ပြောနေတဲ့စကားဘယ်ရောက် သွားပါလိမ့်။ ဪဟုတ်ပြီ။ မှတ်မိပြီ။

ရေချိုး၊ အဝတ်အစားသစ်တွေ ထုတ်ဝတ်ပြီးသကာလ စိုးမြတ်သူဇာဓာတ်ပုံကို အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲထည့်လိုက်ပါတယ်။ အစီအစဉ်ကို အကောင် အထည်ဖော် တဲ့အနေနဲ့လက်နှစ် ဖက်နောက်ပစ်ပြီး ၅-ဆောင်စင်္ကြံလမ်းတစ်လျှောက်မှာ လမ်းသလားပြပါတော့တယ်။

ကြိုတင်မျှော်လင့်တွက်ဆထားတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ကျွန်တော်ရဲ့ ခပ်ပါးပါး အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲက အထင်းသားပေါ်လွင်နေတဲ့ဓာတ်ပုံကို အားလုံးသတိပြု မိသွားကြပါတယ်။ စတင်သတိပြုမိသူ ကတော့ ကိုကျော်ဇောအောင်ပါ။ ကိုကျော်ဇောအောင်ဆိုတာက နိုင်ငံရေး သမား၊ စာရေး ဆရာကြီး ဗန်းမော်တင်အောင်ရဲ့ သားငယ်ပါ။

“ဟာ -ဟေ့ မင်းအိတ်ကပ်ထဲက ဓာတ်ပုံမဟုတ်လား။ ဘာလဲ။ မင်းကောင်မလေးပုံလား။ ပြစမ်းပါဦး”ဆိုပြီး လိုလိုချင်ချင်ပြောလာတာကို ကျွန်တော်က “ဟာ -မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”ဆိုပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်လိုက်ပါတယ်။ ကိုကျော်ဇောအောင် သိချင်စိတ်ပိုလာပြီး “မင်းကလဲ ပြစမ်းပါဆိုကွာ”

ဆိုပြီး အနားကပ်လာတဲ့အခါ ကျွန်တော်က အင်္ကျီအိတ်ကပ်ကိုလက်နဲ့ဖိပြီးနေရာမှရှောင် ထွက်သွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်ပါတယ်။ ကိုကျော်ဇောအောင် သိချင်စိတ်တွေ အတိုင်းထက်အလွန် ပိုသွားပြီးကျွန်တော် အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲကဓာတ်ပုံကို အတင်းနှိုက်ယူဖို့ကြိုး စားလာပါတယ်။

ကျွန်တော် အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှာ ကျွန်တော်ကောင်မလေးဓာတ်ပုံရှိတယ် ဆိုတဲ့ သတင်းကြားတာနဲ့ အနီးဝန်းကျင်မှာ ရှိနေတဲ့ တာမွေ အန်အယ်လ်ဒီက လွင်ဇော်ကလည်းအပြေးအလွှားရောက်လာပါတယ်။

အာရ်အိုင်တီကျောင်းသားစောဝင်းရှိန်ကလည်း သူ့ဝဖိုင်ဖိုင်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်နေရာက ဆတ်ခနဲထပြေးလာပြီး ကိုကျော်ဇောအောင်နဲ့လွင်ဇော်ကို စစ်ကူပေးပါတယ်။

ဆည်ဝက မျိုင်းစောင့်သလိုဘယ်သူသောက်ရေဘူးသယ်လာမလဲဆိုပြီး

ရေတောင်းသောက်ဖို့စကြိုလမ်းမှာ ယောင်ပေယောင်ပေလျှောက်လှမ်းပြီး

စောင့်နေတဲ့အောင်ထူးရဲ့ အာရုံတွေ လည်း ကျွန်တော် ဆီရောက်လာပါတယ်။

ရေတောင်းသောက်တာနဲ့ပတ်သက်လို့ အောင်ထူး ကတော့အလွန်နာမည်

ကြီးသူပါ။ ထောင်မှာ က ရေချိုးရတာ လည်းမဝမလင်ချိုးရသလို အခန်းထဲမှာ ရှိတဲ့သောက်ရေ

အိုးကလည်း ခဏလေးနဲ့ကုန်သွားတတ်တာမျိုးပါ။

လူကလည်း များ တာကိုး။ ဒီတော့ အိမ်ကိုတစ်ဂါလံမျိုး၊ နှစ် ဂါလံမျိုးဝင် ဆုံတဲ့

အပုံးပါပလပ်စတစ်ရေပုံးမျိုးတွေ မှာ ရပါတယ်။ ငံပြာရည်ပုံးတို့၊ ဆီပုံးတို့၊ အင်ဂျင်ပိုင်ပုံးတို့လိုမျိုး

ပေါ့လေ။ အဲဒီ ပုံးတွေ နဲ့ ကိုယ့်ထမင်းပိုင်းအဖွဲ့ သောက်ဖို့ရေကို ထည့်လှောင်ထားရပါတယ်။

သောက်ရေပုံးထဲ သောက်ရေဖြည့်ရတာ လည်း

လွယ်တဲ့ကိစ္စတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ချိုးရေကိုပဲ သောက်ရေအ ဖြစ်သုံးဖို့သွားခပ်ထည့်ရတာ များ

ပါ။

သောက်ရေပုံးထဲရေသွားဖြည့်တဲ့အခါတိုင်းလည်း ရေကန်ဘာယာဆိုတဲ့

ရေကန်ထိန်းသိမ်းရေး တာဝန်ခံက ငြူစူအော်ဟစ်လေ့ရှိပါတယ်။

၅/ညတွေ မိုးတိုက်ရိုက်မပြောသာပေမဲ့ သွယ်ဝိုက်ဆဲဆိုအော်ဟစ်တာမျိုးကကြုံ

ရလေ့ရှိပါတယ်။ အဲသလိုစောင်းမြောင်းဆဲဆိုနေတာကိုမကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး

ရေအရထည့်ရတဲ့ ကိစ္စဟာ ဘယ်သူမှတော့လုပ်ချင်ကြတာမဟုတ်ပါ ဘူး။ မလွှဲသာလို့

မျက်စိမှိတ်နားပိတ်ပြီး မျက်နှာပြောင်တိုက်ရတာ မျိုးပါ။

အဲသလို အောင့်သီးအောင့်သက် အပြောအဆိုခံပြီးယူလာ ရတဲ့ရေကို

လမ်းတစ်ဝက်ကစောင့်ပြီး “ငါ့ကိုရေတစ်ငုံလောက်”လို့ တောင်းသောက်တတ်သူ ကတော့

မြောက်ဥက္ကလာသားအောင်ထူးပါ။

အောင်ထူးရဲ့ တစ်ငုံလောက်က တော် တော် ကြောက်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။

တစ်ကြိမ်မော့သောက်လိုက်တာနဲ့ ဂါလံဝက်ကျော်ကျော် တစ်ဂါလံနီးပါးလောက်ဖြူ

က်ခန့်ကုန်သွားတတ်ပါတယ်။

တစ်ငုံလောက်ဆိုလို့ ရပါတယ်ဆိုပြီး ရေဘူးပေးလိုက် တာ
ကိုယ့်လက်ထဲပြန်ရောက်တော့ ရေကတစ်ဝက်တောင် ပြန်မပါတော့ပါဘူး။
ရေတိုက်ရသူလည်း

“ဟင်”ဆိုပြီး အောင်ထူးကိုကြည့်လိုက်၊ သူ့ရေပုံးလေးကိုပြန်ကြည့်လိုက်နဲ့
ကုသိုလ်ယူပြီးပီတိပွားရမလိုလို၊ မကျေမနပ်နဲ့ကျိန်ဆဲရတော့မလိုလို ဖြစ်သွားကြရပါတယ်။
ဒါကြောင့် နောက်ဆိုသောက်ရေ တစ်ခါထည့်ဖို့ အရေး
အောင်ထူးအရိပ်အခြေကိုအရင်ကြည့်ရပါတယ်။

ဟုတ်တယ်လေ။ ရေတစ်ပုံးရဖို့အရေး လွယ်တာမှမဟုတ်တာ။
သောက်ရေတစ်ပုံးစာနဲ့မကာအောင် အပြောအဆိုခံပြီး ယူရတာ လေ။

တစ်ခါတလေ သောက်ရေ တစ်ပုံးအတွက်နဲ့ ပြဿ နာတောင် ဖြစ်ရသေးတာ။
အဲဒါကို အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ အောင်ထူးဆိုတဲ့ကောင်က ဆည်ဝကမျိုင်းစောင့်
သလိုစောင့်ပြီး ရေထည့်ပြန်လာသမျှလူ့ဆီက တစ်ငုံလောက်ဆိုပြီး
တောင်းတောင်းသောက်နေတာ။

သူ့ရေတစ်ငုံကရေမြင်း တစ်ငုံစာလောက်ရှိနေတာမို့ သူလည်းအောင်ထူး
နာမည် ပျောက်ပြီး ရေမြင်းကြီးလို့နာမည် တွင် သွားပါရော။ ဒါကြောင့်
သောက်ရေထည့်ပြီးပြန်လာလို့ အောင်ထူးကိုတွေ့ တာနဲ့

“ဟင် - ဟိုမှာ ရေမြင်းကြီး”

ဆိုပြီး ရှေ့ဆက်မလှမ်းရဲတော့ဘဲယောင်လည်လည်လုပ်ကြရတော့တာ။

အဲ-အခုတော့ ရေကိုဘယ်လိုကြိုက်မှန်းမသိ၊ ဘယ်နှစ် ခါသောက်သောက်
အငမ်းမရသောက်လေ့ရှိတတ်တဲ့ ရေမြင်းကြီး(ခေါ်)အောင်ထူးလည်း
ရေတောင်းသောက်ဖို့မေ့ပြီး ကျွန်တော် ဆီ ခြေလှမ်း ကျွဲကြီးနဲ့ရောက်လာ ပါတော့တယ်။

ကျွန်တော် လည်း တစ်ယောက် နဲ့အများ အားမတန်လို့မာန်လျှော့ရလေဟန် အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲကဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပေးလိုက် ပါတယ်။

“ဟာ - မိုက်လှချည်လားကွာ”

“အေးကွ တော် တော် ချောတာပဲ”

“ဘယ်လိုများ ရအောင် လိုက်ခဲ့ပါလိမ့်ကွာ”

“အားပါးပါး လှလိုက်တာလှလိုက်တာ။ ငါတို့များ ကျတော့ဘယ်ဘဝဝင့် ကြေးကြောင့် မှန်းမသိပါဘူး။ ဒီလို အလှထွင်ခေါင် မိန်းမချလေးတွေ နဲ့ဆုံဆည်းခွင့်ကိုမရခဲ့ဘူး”

“ကွန်ဂရက်ကျလေးရှင်း သူငယ်ချင်း” “လေးစားတယ်ကွာ လုံးဝလေးစားတယ်”

“ကြည့်စမ်းပါဦးကွာ။ တို့ကောင်ကြီးက ခေသူမှမဟုတ်ဘဲ။ ဒီလောက်ချောဒီလောက်လှတဲ့ ကောင်မလေးကို ရအောင်လိုက်နိုင်တယ်”

“အေးလေ တို့သူငယ်ချင်းရူပါကလည်း ခေတာမှမဟုတ် ဘဲ။ကောင်မလေး ချောချောတွေ ကြွတာဆန်းသလားကွာ”

စိုးမြတ်သူဇာဓာတ်ပုံကို ကြည့်ပြီးနောက် အားလုံး ကျွန်တော် ကိုအထင်ကြီးတဲ့အကြည့်၊ လေးစားတဲ့အကြည့်တွေ နဲ့ ကြည့်ပြီးအထင်ကြီးတဲ့စကား၊ လေးစားတဲ့စကားတွေ ဝိုင်းပြောကြပါတယ်။ ဒီလောက်ဆို ကျွန်တော် ထင်တာ မမှားပါဘူး။

သူတို့စိုးမြတ်သူဇာကို လုံးဝမသိတာသေချာ သွားပါပြီ။မသိဆိုထောင်ထဲမှာ က စာအုပ်၊ စာစောင်၊မဂ္ဂဇင်း ဘာဆို ဘာမှဖတ်လို့ရတာမှမဟုတ်ဘဲ။

မုန့်ထုပ်မှာ ပါတဲ့ စက္ကူတံဆိပ်ကိုတောင်မုန့်ထုပ်ထဲက ဖောက်ယူသိမ်းထားတတ်တာမျိုးပါ။ ကျွန်တော် တောင်မှပဲ အဖမ်းခံရဖို့ရက်ပိုင်းလောက်အလိုမှာ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားစရိုက်တဲ့ မင်းသမီးသစ်တစ်ဦးအ ဖြစ် စိုးမြတ်သူဇာအကြောင်း မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်မှာ ဖတ်လိုက်ရလို့ သိခွင့်ရခဲ့တာပါ။

ထောင်ထဲစောရောက်နေတဲ့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆိုရင်တော့ ပြောမနေနဲ့တော့။

ဒါကြောင့် နာမည် မေးကြတဲ့အခါမှာ လည်း လွှဲမပြောတော့ဘဲ

စိုးမြတ်သူဇာလိုပဲအသိပေးလိုက်ပါတယ်။

“ဟာကွာ။ နာမည် လေးကလည်းလှ။ လူလေးကလည်းလှ။ ငါတို့တောင် မနာလို ဖြစ်လာပြီ”

ဆိုပြီး ထွန်းမြင့်အောင်က ပြောသလို ကဗျာဆရာ ကိုဖြိုး ထိန်ကလည်း

“မင်းကောင်မလေးက လှရုံတင်မကဘူး။ ကျက်သရေလည်းရှိတယ်ကွ။

ကြည့်ရတာ မျက်စိအေးသကွာ”

ဆိုပြီး ချီးမွမ်းလေ့ရှိတဲ့အပြင်ဓာတ်ပုံကိုလည်း

မကြာခဏတောင်းကြည့်လေ့ရှိပါတယ်။ အင်းပေါ့လေ။ မျက်စိအေးတယ်ဆိုတာကိုး။

သူ့မျက်မှန်ပါဝါတွေ လျှော့ပြီးအမြင်အာရုံပိုအားကောင်းလာရင်ကျွန်တော်

လည်းကုသိုလ်ရတယ်လို့သဘောထားပါတယ်။

ပြောရရင်တော့ အဲဒီ နေ့ကစပြီးကျွန်တော် ရှေ့မှာ ဘယ်သူ

ကမှသူတို့ရည်းစားတွေ ၊ သူတို့အမျိုးသမီးတွေ ဘယ် လောက်ချောကြောင်း၊

ဘယ်လောက်လှကြောင်း မကြွားဝါရဲကြတော့ပါဘူး။

သူတို့အချင်းချင်း သူတို့ကောင်မလေးတွေ အကြောင်းကြားချင်ရင်တောင် မင်းရဲ့

ကောင်မလေးစိုးမြတ်သူဇာလောက်တော့ မလှဘူးပေါ့ကွာဆိုတာမျိုးနဲ့

စကားကိုပိတ်တတ်လေ့ရှိကြပါတယ်။

သူတို့အသလိုပြောတိုင်းလည်း ကျွန်တော် မှာ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်

သွားကြီးအပြီးသားနဲ့ တခွီးခွီးသဘောကျနေတတ်ပါတယ်။ (ဪ -စိုးမြတ်သူဇာဓာတ်ပုံလေး

တစ်ပုံနဲ့မျက်နှာပန်းပွင့်ပြီး အောင်မြင်နေပုံများ ပြောပါတယ်။

သို့ ပေမဲ့ ကျွန်တော် အောင်မြင်မှု ဟာ ရေရှည်မခံပါဘူး။ ဘာကြောင့်

လဲဆိုတော့ နောက်ပိုင်းထောင်ကျလာတဲ့လူတွေ ကဓာတ်ပုံကိုမြင်တဲ့အခါ

“ဟင် -အခုနာမည် ကြီးနေတဲ့ မင်းသမီးစိုးမြတ်သူဇာဓာတ်ပုံပဲ။ တချို့
.မုန့်ထုပ်တွေ ထဲမှာ လည်း ဒီမင်းသမီးဓာတ်ပုံထည့်ပြီး ရောင်း အားမြှင့်ကြတာပဲ”

ဆိုပြီး ဖော်ကောင်လုပ်တဲ့အခါ အားလုံးကျွန်တော့် ကိုဝိုင်း
ကျိန်ဆဲကြပါတော့တယ်။ တချို့လည်း အောင့်သီးအောင့်သက်နဲ့ အရှက်ပြေရယ်ကြပါတယ်။

ကျွန်တော် ကတော့ သူတို့ မျက်နှာတွေ ကိုကြည့်ပြီး တခွီးခွီးနဲ့ရယ်လေ၊သူတို့ကို
လှောင်တယ်ထင်ပြီးကျွန်တော့် ကို ဝိုင်းထုကြလေနဲ့ပေါ့။

ကျွန်တော့် ဆီမှာ ရှိတဲ့ဓာတ်ပုံဟာ ကျွန်တော့် ကောင်မလေးဓာတ်ပုံမဟုတ်ဘဲ
မင်းသမီးစိုးမြတ်သူဇာဓာတ်ပုံမှန်းသိသွားကြပြီးတဲ့နောက် သိပ်မကြာခင်မှာ ဘဲ
ဓာတ်ပုံလည်းပျောက် သွားပါတယ်။ ကျွန်တော် လည်း မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်သွားသလို
အားလုံးလည်း မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ် သွားပါတယ်။

အံ့ဩစရာကောင်းပုံက ကျွန်တော် အင်းစိန်ထောင်ကနေ သာယာဝတီကို
ပြောင်းရွှေ့ရပြီးတဲ့နောက် တစ်နှစ် လောက်အကြာ မှာ
ပျောက်သွားတဲ့စိုးမြတ်သူဇာဓာတ်ပုံကိုအမှတ်မထင်ပြန်ကောက်တွေ့ တာပါ။

ကျွန်တော့် လက်ထဲကနေ ဘယ်သူ့လက်ထဲကို အဆင့်ဆင့်
ဒီဓာတ်ပုံရောက်ခဲ့သလဲမသိပေမယ့်
သာယာဝတီထောင်အထိရောက်အောင် သယ်လာနိုင်ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုတော့ ချီးကျူး ရမှာ ပါ။

ပြောရရင် ဒီဓာတ်ပုံကိုထောင်ထဲစသွင်းတာ ကနေပြန်တွေ့ တဲ့အချိန်ထိ တစ်နှစ်
ခွဲကျော်နှစ် နှစ် နီးပါးလောက် ကြာမြင့်ပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလောက်အချိန်အကြာကြီး
ဒီဓာတ်ပုံကိုထိန်းသိမ်းထားနိုင်တာ အံ့ဩစရာအမှန်ပါပဲ။ဘာပဲပြောပြော
ဥစ္စာရင်းမှန်လိုပြန်ရတယ်ပဲထင်ပါတယ်။

ကျွန်တော့် ဓာတ်ပုံ ကျွန်တော့် လက်ထဲပြန်ရောက်လာပါပြီ။

တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်။ ဓာတ်ပုံမှာ မျက်နှာပိုင်းပဲ အကောင်းပကတိကျန်ပြီးမျက်နှာအောက်ပိုင်း ကတော့တွန့်ကျေ့စုတ်ပြနေပါပြီ။

အင်းစိန်ထောင်နဲ့တူညီတဲ့ တစ်ချက် ကတော့ သာယာဝတီထောင်မှာ လည်း မိန်းမဆို လူမပြောနဲ့၊ဓာတ်ပုံပန်ချီကားကိုတောင်မတွေ့ ရတဲ့ဘဝပါ။ ကျွန်တော် လက်ထဲ စိုးမြတ်သူဇာပုံတွေ တာနဲ့ အခန်းထဲကရဲဘော်အပေါင်းကလည်း သူပေးငါ့ပေးနဲ့ ရောဂါ ထကုန်ကြပါတယ်။

နောက်ဆုံး အားလုံးသဘောတူညီချက်အရ ခေါင်းရင်းနံရံမှာ ကပ်ထားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပါတယ်။ ဒါမှလည်း မည် သူမဆိုလွတ်လပ်စွာ ကြည့်ရှုခံစားနိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

တစ်ခုရှိတာ ကတော့ ဓာတ်ပုံမျက်နှာအောက်ပိုင်းက အဆင်မပြေတော့တဲ့အတွက် ဖြတ်တောက်လိုက်ရပါတယ်။ မျက်နှာလေးပဲ ကပ်ထားနိုင်ပါတယ်။ ကြည့်ရတာ မပြည့်စုံဘူးလို့ခံစားမိကြတဲ့အတွက်ပန်းချီဆရာတစ်ဦး ဖြစ်တဲ့ ကိုမြင့်ဝင်းမောင်(အေဇက်)ကို ဘော်ဒီဆွဲပေးဖို့ အကူအညီတောင်းရပါတယ်။

ကိုမြင့်ဝင်းမောင်ကလည်း အားလုံးရဲ့ တောင်းဆိုမှု အရ စိုးမြတ်သူဇာရဲ့ ဘော်ဒီလိုပဲခပ်တောင့်တောင့် ခပ်မိုက်မိုက် ဖြစ်အောင် ရေး ဆွဲပေးပါတယ်။ဘော်ဒီအလှပေါ်စေတဲ့ အားကစားရေကူးဝတ်စုံလေးနဲ့ စိုးမြတ်သူဇာပုံကိုကြည့်ရတာ မဝနိုင်ကြသလိုကြည့်တိုင်းလည်း ရင်ခုန်ရတာ အမောပါပဲ။

တစ်ရက်မှာ တော့ စိုးမြတ်သူဇာဓာတ်ပုံလေး ပျောက်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့လည်းဓာတ်ပုံပျောက်ရှာပုံတော် ဖွင့်ကြတဲ့အခါ ကိုခင်ဝင်းဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဖြုတ်ယူသွား တယ်လို့သိရပါတယ်။ ကိုခင်ဝင်းဆိုသူက ၇၄ ဦးသန့်အရေး အခင်းမှာ ဖမ်းဆီး ခံခဲ့ရဖူးပါတယ်။

နဝတခေတ်ရောက်တော့လည်းတီဗီသတင်းထိုင်နားထောင်ရင်းမဟုတ်မမှန်တွေ လဲကြုတ်လုပ်ကြံပြောရကောင်းလားဆိုပြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာ ကိုယ်နေပြီး

ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်နဲ့အဲဒီတာကို ရဝတ တစ်ယောက် က မျက်နှာလိုမျက်နှာရ သွားချွန်တဲ့အတွက်ထောင်ဒဏ်သုံးနှစ် ကျခံခဲ့ရ သူပါ။ သူ့ကို ပုတက်ပုတက်ခေါင်းလေးမော့တော့မော့တော့နဲ့ မို့စိုင်းတမော့လို့လည်းခေါ်ကြပါတယ်။ သူက ဘာသာတရားအင်မတန်ကိုင်းရှိုင်းသူပါ။

အဲဒါနဲ့ သူ့ကိုတွေ့ပြီး ခင်ဗျားဘာ ဖြစ်လို့စိုးမြတ်သူဇာဓာတ်ပုံဖြုတ်သူသွားတာလဲ။ ပြောတော့ဘာသာရေး သမားဆို။ ဘာညာနဲကျွန်တော် တို့လည်းဝိုင်းကောကြပါတယ်။ ကိုခင်ဝင်းက ကျွန်တော် တို့ကိုစိတ်ပျက်သလိုကြည့်ပြီး “ဒီမယ်မင်းတို့စိုးမြတ်သူဇာပုံကပ်ထားတာခေါင်းရင်းနံရံမှာ ကွ။

တို့တွေ မနက်မိုးလင်းအိပ်ရာထတိုင်းဘုရားမရှိခိုးရဘူးလား။ ရှိခိုးရတဲ့အခါမှာလည်း ဘုရားရှိတယ်လို့ရည်စူးရာအရပ်အနေနဲ့ ခေါင်းရင်းနံရံကိုပဲ ရှိခိုးရတာ မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ မင်းတို့ဟာကဘုရားရှိခိုးတာမဟုတ်ဘဲ စိုးမြတ်သူဇာကိုထိုင်ရှိခိုးနေကြသလို ဖြစ်နေရပြီ ပြီးတော့ မင်းတို့ဆွဲထားတဲ့ပုံကလည်း ကြည့်ဦးလွန်လွန်းအားကြီးတယ်ကွာ...ဟွန်း”

ဆိုမှ ကျွန်တော် တို့လည်း“ဟိုက်ဟုတ်ပေသားပဲ”ဆိုပြီး ရယ်ကျဲကျဲမျက်နှာများ နဲ့ ကိုခင်ဝင်းအနားမှ ယောင်တောင်ပေါင်းတောင်လုပ်ကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာခဲ့ကြပါတော့တယ်ကိုယ့်နဖူးကိုယ်ရိုက်မိပါတော့တယ်။

*

အခန်း (၄)

ဂ

ထောင်ထဲမှာ “ဂ ” လို့အခေါ်ခံရမှာ ကို အားလုံးကြောက်ကြပါတယ်။

ဂိဆိုတာတခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ကျန်းမာရေး ချူချာတဲ့သူတွေ ကိုနောက်ပြောင်လို၍ ဖြစ်စေ၊ နှိမ်ချွတ်လို၍ ဖြစ်စေ ခေါ်လေ့ရှိတဲ့ဝေါဟာရပါ။ ကြည့်ရတာ ဂီလာနကနေ ဆင်းသက်လာဟန်တူပါတယ်။

ထောင်ထဲမှာ ဂိ လို့ အခေါ်ခံရတဲ့အကျဉ်းသားတွေ ရဲ့ အခြေအနေဟာ တော်တော် လေး ဆိုးတယ်ပြောရမှာ ပါ။

အိမ်ကလည်းထောင်ဝင်စာမလာနိုင်၊ လာပြန်တော့လည်း နှစ် ရက်သုံးရက်ထက် ပိုအစားမခံတဲ့ မစို့မပို့ ငါးပိကြော်၊ ဘာလေချောင်ကြော်အနည်းအကျဉ်းသာ လာပို့နိုင်တဲ့အခြေအနေပါ။

ဒီကြားထဲမှာ မှထောင်ဝင်စာခန်းကနိုက်ယူထားလိုက်၊ မိန်းဂျေးလို့ခေါ်တဲ့ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းဌာနက ဖဲ့ယူလိုက်နဲ့ အဆောင်ပြန်ရောက်တော့ကိုယ်စားဖို့ ဟုတ်တိပတ်တိ ဘာမှမကျန်သလောက်ပါ။

ဒါအပြင် အဆောင်ရောက်တော့လည်းအခန်းလူကြီးတို့၊ ဟိုဘာယာ၊ ဒီဘာယာဆိုတဲ့ ထောင်ကျသူချင်း ဗိုလ်လုပ်ခွင့်ရနေတဲ့ ထောင်အကောင်တွေ ကို အလိုက်တသိဆက်သရပါသေးတယ်။

ဒီတော့ကာ အိမ်က ထောင်ဝင်စာ လာသွားတယ်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာလေးပဲကျန်ပြီး ကိုယ့်အတွက်စားစရာဟင်းနှစ် နပ်သုံးနပ်စာကျန်ရင်တောင် ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာ ပါ။ ဒါဟာ ရာဇဝတ်အကျဉ်းသားအများ စု ကြုံတွေ့ နေကျ သာမန်ကိစ္စတွေ ပါပဲ။

သေချာတာ ကတော့ထောင်ကကျွေးတဲ့ ထမင်းသက်သက်နဲ့တော့ အာဟာရ ဖြစ်လာစရာအကြောင်းမရှိတဲ့အပြင် စားရတဲ့ ပုံစံငါးပိအစွမ်းနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး ဝဲတွေ ပါပေါက်လာတတ်ပါတယ်။ ပိုဆိုးတာက တစ်ယောက် က တစ်ယောက် ကိုကူးစက်ပြန့်ပွားစေတာပါ။

ဒီကြားထဲ ဝမ်းပျက်ဝမ်းကိုက်ဖျားနာ ရောဂါ တွေ ပါ စွဲကပ်လာရင် ဘာအလုပ်မှမလုပ်နိုင်တော့ဘဲ ချောင်ကပ်ပြီးကုပ်ချောင်းချောင်းနေရတဲ့ ဂိဘဝကို ရောက်သွားတတ်ပါတယ်။

တချို့ ကတော့ အမှန်တကယ်အားနည်းပိန်ချုံးချိနဲ့ ဝဲစွဲ ရောဂါ ထူပြီး ဂိ ဖြစ်သွားကြတာပါ။တချို့ ကတော့ ထောင်က ခိုင်းတဲ့အလုပ်တွေ မလုပ်ချင်လို့ ဂိ ချင်ယောင်ဆောင်တတ်ကြပါတယ်။သူတို့ကို ထောင်စကားနဲ့ လက်ကောက်ကျတယ်လို့ခေါ်ပါတယ်။

လက်ကောက်ကျတယ်ဆိုတာလက်မှာ ဝတ်ထားတဲ့ လက်ကောက်ပြုတ်ကျတာကို ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ အလုပ်မလုပ်ချင်လို့ ဟိုယောင်ယောင် ဒီယောင်ယောင်လုပ်ပြီး ဟိုရှောင်ဒီရှောင်လုပ်တာမျိုး၊ အလုပ်ကိုအယောင်ပြလေးလုပ် ပြတာမျိုးကိုခေါ်တာပါ။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ ကြာကြာ လက်ကောက်မကျနိုင်ပါဘူး။ သက်ဆိုင်ရာအလုပ်အသီးသီးရဲ့ တာဝန်ခံအကျဉ်းသားတွေ ဖစ်တဲ့ စည်းကမ်းထိန်းတွေ ၊ ဘာယာတွေ ၊ ဘုတ်ကိုင်တွေ ရဲ့ လက်ထဲက သားရေပြားတွေ ကမျက်နှာနဲ့ ကျောပြင်ပေါ် အချိန်မရွေးကျရောက်လာနိုင်လို့ပါ။

ဂိ အကြောင်းကို ဆက်ရရင်ကျွန်တော်ရဲ့ ဘော်ဒါ ၅/ညများ က ကျွန်တော်ကို ဂိ လို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ အမှန်က ဂိလို့ခေါ်ကြရတဲ့ ရာဇဝတ်အကျဉ်းသားအချို့လို့ ပိန်ချုံးချိနဲ့ပြီး ချောင်မှာ ကုပ်နေရတဲ့အဆင့်မဟုတ်ပေမဲ့မကြာခဏဖျားတတ်တဲ့ကျွန်တော် ကိုကြည့်ပြီး ဂိ လို့နောက်ပြောင်ခေါ်ကြခြင်းပါ။

၁၉၈၈၊ စက်တင်ဘာလ၊ ၁၈ရက် စစ်တပ်အာဏာသိမ်းပြီးနောက် ကျွန်တော်
တောခိုသွားရာမှာ အိမ်ပြန်လက်ဆောင် ငှက်ဖျား ရောဂါ ပါလာပါတယ်။ နိုင်ငံခြားဆေးဝါးတွေ
နဲ့ရော၊ တိုင်းရင်းဆေးမျိုးစုံနဲ့ပါ ကုသခဲ့ပေမဲ့ ဆံပင်တွေ အထွေးလိုက်ကျွတ်ကျတာကလွဲလို့
ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပျောက်ကင်းဟန်မတူပါဘူး။

အပြင်မှာ လိုပဲ ထောင်ထဲမှာ လည်းခဏခဏဖျားပါတယ်။ ဖျားတိုင်းလည်း
တုန်ပြီးချမ်းတတ်လွန်းလို့ငှက်ဖျားထတာလိုပဲ သေချာပေါက်တွက်ဆပါတယ်။

ဒါပေမဲ့တစ်ကြိမ်မှာ တော့ ထောင်ဆရာဝန်က တိုက်ဖို့၊
က်လို့ယူဆပြီးဘာအစာမှမစားခိုင်းဘဲ ရေကျက်အေးတို့၊ သံပုရာရည်တို့၊ ဂလူးကိုစ်တို့သာ
သောက်ခိုင်းပါတယ်။

ပြောရရင် ထောင်ထဲမှာ ဆေးရုံတက်ရတာ လည်း မလွယ်ပါဘူး။
ဆေးထိုးတတ်တဲ့ ဒါမှမဟုတ် ဆေးထိုးဆေးပေးတတ်အောင် သင်ပေးထားတဲ့ ဆေးမှူး
ဆိုတဲ့အကျဉ်းသားက ဆေးထိုးပေးတာမျိုးပါ။

ဒီလိုပြောလိုက်လို့ဆေးမှူး ကိုလျှော့မတွက်လိုက်ပါနဲ့။ ဆေးထိုးရမယ့်လူနာတွေ
ဘယ်လောက်များများ အချိန်တိုအတွင်း မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပြီးစီးအောင်
ဆေးထိုးခြင်းအတတ်ပညာ ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်သူပါ။

ဆေးထိုးရာမှာ လည်း ဆရာဝန်တွေ သူနာပြုတွေ ဩချရလောက်အောင်
ပညာရည်ပြည့်ဝသူပါ။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ ဒီလိုပါ။ ထိုးရမယ့်ဆေးကို
ဆေးထိုးအပ်ကတစ်ဆင့် ဆေးထိုးပြန်ဆန့်သလောက် စုပ်ယူပါတယ်။

ပြီးလူနာအားလုံးကို မှော့ က်လျက်နေစေပြီး တင်ပါးပေါ်သည့်အထိပုဆိုးစတွေ
လျှော့ချခိုင်းထားပါတယ်။ အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီဆိုတာနဲ့ အဲဒီ ဆေးထိုးအပ်ကို
တစ်ယောက် တင်ပါး စွပ်ခနဲထိုးစိုက်ပြီး၊ ဆေး ၁ ဃဃ လောက်ထိုးသွင်းလိုက်၊
ဆတ်ခနဲပြန်နှုတ်ပြီး ဘေးက တစ်ယောက် တင်ပါးထဲ စွပ်ခနဲထိုးစိုက်လိုက်ဇယ်ဆက်သလို
ဆက်တိုက်ဆေးထိုးပေးပါတယ်။

စောင့်နေရတဲ့လူနာတွေ ကြာမှာ စိုးလို့အားနာပြီး ဆေးထိုးအပ်ကို

ရေနွေးလည်းမစိမ်နိုင်၊ အလဲအလှယ်လည်းမလုပ်နိုင်ဘဲ

ဆေးထိုးအပ်တစ်ချင်းတည်းနဲ့ရှိသမျှလူနာကို အားပေးသွားတာ ကျွန်တော် တို့မှာ တော်တော် ကျေးဇူးတင်ရပါတယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး ကျေးဇူးတင်ရမှာ က H၂V တို့၊ A၂၀၆ တို့ဆိုတာတွေ ရမလာဘဲ အသက်နဲ့ခန္ဓာတွဲ လျက် ထောင်ထဲကပြန်ထွက်လာနိုင်လို့ပါ။

ဘာပဲပြောပြော ငှက်ဖျားထတယ်အမှတ်နဲ့ ဖျားလိုက်၊ ဆေးရုံတက်လိုက်နဲ့

လုံးလည်ချာလည်လိုက်နေရာက တိုက်ဖွိုက်ဆိုပြီး ဘာမှမစားခိုင်းဘဲ ကုသလိုက်ရာမှ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ခြင်းကိစ္စတွေ ကင်းဝေးသွားတာ ကတော့ အမှန်တကယ် ကျေးဇူးတင်ရမှာ ပါ။

အဖျားအနာ ကင်းဝေးလာခြင်းနဲ့အတူ ဂီ ဆိုတဲ့နာမည်

လေးပျောက်မယ်ကြံရုံရှိသေး။ တစ်ကိုယ်လုံးယားနာတွေ ပေါက်လာပါတယ်။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ဝဲတွေ ပေါက်လာတာပါ။ဝဲဗိုးကလည်း လျှော့တွက်လို့မရပါဘူး။ ဝဲဗိုးစားလို့ လက်ချောင်းခြေချောင်းတွေ သိမ်ဝင်ကွေးကောက်ကုန်တဲ့ရာဇဝတ်အကျဉ်းသား အချို့ကိုတောင် တွေ့ဖူးပါတယ်။

ဝဲဗိုးရှာတဲ့ နေရာမှာ အင်မတန်ထူးချွန်သူ ကတော့ ကံဆောင်သပိတ်မှော က်မှု နဲ့

ထောင်ကျလာတဲ့ (၁၃)နှစ် အရွယ် ကိုရင်လေးထွန်းထွန်းဝင်းပါ။ ဝဲဗိုးတွေ ကို သူ့မျက်လုံးလေးနဲ့ ဘယ်လိုမြင်တယ်မသိ။

တူးဆွဖော်ထုတ်လိုက်တဲ့ သူ့အပ်ဖျားထိပ်လေးမှာ

တကယ့်သေးသေးမျှင်မျှင်ဝဲဗိုးတွေ ကို တကယ်ပဲတွေ့ဖူးပါတယ်။ ကိုရင်လေး

ဘယ်လိုပဲကူညီပြီး ဝဲဗိုးရှင်းပေးပါသော်လည်း တစ်ကိုယ်လုံးအနံ့ပေါက်နေတဲ့ ဝဲယားနာတွေ က ပျောက်ကင်းမသွားတဲ့အပြင် ပိုပိုဆိုးလာပါတယ်။

ပြောသာပြောရတယ်။ ဝဲပေါက်တာ အနေဆိုးပေမဲ့ကုတ်ဖဲ့ရတဲ့အခါတော့

အင်မတန်အရသာရှိပါတယ်။ ကုတ်ဖဲ့လို့အကောင်းဆုံးဝတ်စုံက ထောင်ကထုတ်ပေးတဲ့

ဖျင်ကြမ်းထည်ပုံစံအင်္ကျီဆိုးတွေ ပါပဲ။

ဒါနဲ့ကျွန်တော် လည်း အိမ်ကနေထောင်ပုံစံအင်္ကျီဆိုးအတိုင်းချုပ်ပေးထားတဲ့ ချဉ်းချာထည်တွေ နဲ့ မိတ်အင်အင်းစိန်ထောင် ဖျင်ကြမ်းထည်တွေ လိုက်လံလဲလှယ်ရပါတယ်။ အားလုံးကလည်းပျော်ပျော်ကြီးလဲပေးကြသည်ပေါ့။

ဒီလောက်နဲ့မလုံလောက်လိုအလုပ်ကြီး
(ရက်ကန်းယက်ရသည့်ဆိုဒ်)ဆင်းနေရတဲ့လူကိုရှာပြီး မုန့်ထုပ်တွေ ၊ ဆေးလိပ်တွေ နဲ့ပါ ဖျင်ကြမ်းထည် ပုံစံအင်္ကျီရဖို့ လိုက်လံလဲလှယ်ရပါသေးတယ်။ ထောင်မှာ ပေါက်တဲ့ဝဲက ထောင်မှာ ရက်တဲ့ဖျင်ကြမ်းထည်ကိုဝတ်မှလည်း ကုတ်လို့ကောင်းတာကိုး။ အံ့ရော။

“ ဂိ တို့ ကတော့ အခုမှ တကယ့်ကို ဂိ နဲ့တူတော့တယ် ”

“ဘာမှမပူနဲ့၊ နောက်တစ်ပတ်ထဲမှာ ဝဲစစ်ဆင်ရေး လုပ်မယ်လို့ ဆေးမှူး ပြောနေတာကြားတယ်။ ဘာစကေဘီနဲ့အသုတ်ခံရဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့ ”

ကျွန်တော့် ကို နောက်ပြောင်ပြောတဲ့ ၅/ညရဲဘော်များ ရဲ့ စကားကြောင့် ခေါင်းနုပမ်းကြီးသွားရပါတယ်။ ဝဲ စစ်ဆင်ရေး ဆိုတာ ဝဲပေါက်တဲ့သူအားလုံးကိုပုံစံခန်းထဲစုခေါ်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ချွတ်ထားစေပါတယ်။

ပြီးရင် ယားနာပျောက်ဆေး ဘာစကေဘီဆေးရည်တွေ ထည့်ထားတဲ့ ပုံးထဲကစုတ်တံကိုဆွဲယူပြီးခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ကို နံရံဆေးသုတ်သလို ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်ပါတော့တယ်။

ဆေးပုံးထဲကို စုတ်တံနှစ် လိုက်၊ ဆွဲထုတ်ပြီး လူကိုသုတ်လိုက်၊ ဆေးထိုးတုန်းကလိုပဲ ဆေးသုတ်နေရာမှာ လည်း တစ်ယောက် ပြီး တစ်ယောက် ဖယ်ဆက်သလို “လာ တစ်ယောက် ” ၊ “သွား တစ်ယောက် ”နဲ့ စစ်ဆင်ရေး က ခဏလေးနဲ့အောင်မြင်စွာ ပြီးစီးသွားတတ်တာကို ထပ်ပြီးမချီးကျူး ဘဲမနေနိုင်အောင်ပါပဲ။

ကျွန်တော် အကြံအစိုက်နေစဉ်မှာ ပင် ဗိန္ဓောဆေးပညာ နားလည်နှံ့စပ်သူ

ကိုစိုးသိမ်းကိုသတ်ရပြီး အကူအညီတောင်းရပါတယ်။ ကိုစိုးသိမ်းကလည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ တစ်ရက်အတွင်း အမြစ်ပြတ်အောင် ကုသပေးနိုင်ကြောင်း အာမခံပါတယ်။

ထောင်ဝင်စာလူကြုံနဲ့ အိမ်ကိုမှာ ရတာ ကတော့ ပရဆေးဆိုင်တွေ မှာ ဝယ်ယူရရှိနိုင်တဲ့ ကျောက်ချဉ်၊ကန့်၊ ဒုတ္တာ အနည်းငယ်စီ ဝယ်လာပေးဖို့ပါပဲ။

အိမ်ကထောင်ဝင်စာလာတဲ့အခါ အဆိုပါ ကျောက်ချဉ်၊ကန့်နဲ့ ဒုတ္တာကို မနည်းကြီးရအောင် ခဲရာခဲဆစ်သွင်းလာရပါတယ်။

ညလိမ်း မနက်ပျောက်စေရမယ်ဆိုတဲ့ ကိုစိုးသိမ်းရဲ့ အာမခံချက်က ဂီ ဘဝရောက်နေတဲ့ကျွန်တော် အတွက် အားကိုးအားထားပြုစရာ မျှော်လင့်ချက်ပါပဲ။

ညအိပ်ချိန်မတိုင်ခင်မှာ ကျောက်ချဉ်မှု နဲ့၊ ကန့်မှု နဲ့နဲ့ ဒုတ္တာမှု နဲ့တို့ကိုသနပ်ခါးရည်ကျအတွင်း : အချိုးကျရောနှောပေါင်းစပ်စေပြီးနောက် ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံးကို လူးစေပါတယ်။

ဆေးစွမ်းက အင်မတန်ကိုထက်ပါတယ်။ ဘယ်လောက်တောင် ဆေးစွမ်းထက်သလဲဆိုရင် တစ်ညလုံး အိပ်လို့မရနိုင်အောင် အသားတွေ ကို ခပ်တင်းတင်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲဆွဲညှစ်နေသလို ခံစားရပါတယ်။

ဘယ်လောက်တောင်ခံစားလိုက်ရသလဲဆိုရင် မနက်မိုးမလင်းခင်မှာ ပဲဆေးစွမ်းကြောင့် ဖျားယူရတဲ့အထိပါပဲ။ ဘယ်လောက်တောင်ဖျားယူရသလဲဆိုရင်ဆေးရုံ တက်လိုက်ရတဲ့အထိပါပဲ။ ဆေးရုံတက်ရပြီဆိုမှတော့ဆေးမှူး ရဲ့ တန်းစီမှော က ဆေးထိုးစနစ်ကို အားပေးရပြီပေါ့ဗျာ။

အံ့ဩစရာကောင်းတာကတော့ အဖျားမပျောက်ခင်မှာ ပဲခန္ဓာအနံ့မှာ ရှိတဲ့ ဝဲတွေ ကို မတွေ့ ရတော့တာပါပဲ။ အဲဒီ ကစလို့ဖျားနာခြင်းလည်းကင်း၊ ဝဲလည်းလုံးဝပြန်မပေါက်တော့ဘဲ ဂီဘဝကကျွတ်လို့ ဂီ ဆိုတဲ့နာမည် ပြန်လည်ပျောက်ကွယ်ခဲ့ကြောင်းပါခင်ဗျား။

အခန်း (၅)

ရေစက်

“ပစ္စည်းတွေ သိမ်းပြီးထွက်ခဲ့ အခန်းပြောင်းရမယ်”

ဆိုတဲ့ အသံနဲ့အတူ တံခါးဆွဲဖွင့်လိုက်တဲ့ဝါဒါကို ကျွန်တော် ကြည့်ကာ
ခေါင်းညိတ်ပြပြီး နောက်၊ ကျွန်တော် ပစ္စည်းတွေ ကို သိမ်းဆည်းလိုက်ပါတယ်။

သိမ်းဆည်းလို့သာ သံယောင်လိုက်ပြီးသိမ်းဆည်းလိုက်တယ် ဘာညာနဲ့
လူရှိန်အောင်ပြော လိုက်တာပါ။ တကယ်က ထူးထူးခြားခြားသိမ်းဆည်းစရာ ဘာမှမရှိပါဘူး။
ခေါင်းအုံးလုပ်အိပ်နေတဲ့ အဝတ်အစားပိုနစ် စုံရယ်၊ ဘာလခေါင်းကြော်နည်းနည်း၊
မှန်ခြောက်နည်းနည်း နဲ့ ဆေးပေါ့လိပ် အလိပ်နစ် ဆယ်လောက်ထည့်ထားတဲ့
ကြွပ်ကြွပ်အိတ်လေးကိုကောက်ဆွဲပြီး အခန်းထဲက တန်း ထွက်လိုက်တာပါ။

အခန်းအပြင်ရောက်တဲ့အခါ ဒုအဆောင်မှူး က မျက်နှာကို အဝတ်အိတ်စွပ်ပြီး
ခေါ် သွားပါ တယ်။

တစ်နေရာအရောက်မှာ တော့ ရပ်ခိုင်းပြီး
မျက်နှာပေါ်ကအဝတ်အိတ်ကိုဖယ်ရှားပေးပါတယ် ရပ်နေတဲ့ နေရာကနေ အခန်းထဲကို
လှမ်းကြည့်တော့ ဝင်းအောင်လွင်နဲ့ အခြားအမည် မသိ တစ်ယောက် ကို တွေ့ ရပါတယ်။

ဒီအခန်းမှာ နေရမယ်ထင်တယ်လို့ အတွေ့ မဆုံးခင်မှာ ပင် ဝါဒါ တစ်ယောက်
အခန်းသော့ ခလောက်ကိုဖွင့်ပြီး သံတံခါးကိုဆွဲလိုက်ကာ ဝင် ဆိုပြီးပြောပါတယ်။

ကျွန်တော် ဝင်းအောင်လွင်ကို ပြုံး ပြနုတ်ဆက်ပြီး အခန်းထဲဝင်လိုက်ပါတယ်။
ဝင်းအောင် လွင်ကလည်း အပြုံး နဲ့ဆီးကြို ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ကို အသံထွက်နှုတ်ဆက်သူ ကတော့ ဝင်းအောင်လွင်ရဲ့ အခန်းဖော်
ဖြစ်ပါတယ်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က နေရာမှထကာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း

“ကြိုဆိုပါတယ် ရဲဘော် ဟိုဘက်အစွန် ကတော့ ရဲဘာအိပ်ရမယ့်နေရာပဲ...

ဒီအခန်းထဲ မှာ ကိုတို့နဲ့အတူတူနေရဖို့ ရောက်လာပြီဆိုတော့ တစ်လက်စတည်း
ရဲဘော်လိုက်နာရမည် စည်းကမ်း တွေ ကို ကြိုပြောထားချင်တယ်”

ဆိုပြီး ထိုင်ခွင့်ပင်မပေးသေးဘဲ ပေရှည်နေလေရာ ကျွန်တော် လည်း နည်းနည်း
တော့ဖုသွား ရပါတယ်။ ဒါကြောင့်

“ခဏလေး စည်းကမ်းပြောချင်ရင် နောက်မှပြော လောလောဆယ် ပစ္စည်းတွေ
နေရာချလိုက်ဦးမယ်”

လို့ဘဝင်မကျဟန်နဲ့ တုန့်ပြန်ပြောဆိုပြီး အဝတ်အစားနှစ် စုံကို ခေါင်းရင်းမှာ
နေရာချပြီး လက်ထဲကကြပ်ကြပ်အိတ်ကို သူတို့ရဲ့ ထောင်ဝင်စာထုပ်များ ထားရှိရာ
အခန်းထောင့်မှာ သွားချလိုက်ပါတယ်။ ပြီးမှ ဝင်းအောင်လွင်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း

ကဲ ဆက်စမ်းပါဦး ခင်ဗျားစည်းကမ်းတွေ ဘာလဲဆိုတာ

လို စကားပြန်ဖော်ပေးလိုက် ပါတယ်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က

အဟမ်း စည်းကမ်းတွေ ကတော့ နေ့နေ့ညည

ကိုယ့်အတွက်သတ်မှတ်ထားတဲ့နေရာမှာ ပဲ ကိုယ်အိပ်ရမယ်..ဒီအခန်းမှာ
ထောင်ဝင်စာဘုတ်ကိုင်က ကိုယ်ပဲ ဖြစ်တဲ့အတွက် ကိုယ်စီစဉ်တာကို ပဲ လက်ခံရမယ်
ဆေးလိပ်ကအစ တစ်နေ့ဘယ်နှစ် လိပ်ပဲရမယ် ဆိုတဲ့ ကိုယ်တာစနစ်နဲ့သွားမယ် အရေး
အကြီးဆုံးက ထမင်းစာချိန်မှာ အပေါ့အလေးစွန့်ခွင့် လုံးဝမရှိဘူးဆိုတာပါပဲ အဲကျန်တာက
တော့ အလျဉ်းသင့်သလို ပြော သွားပါ့မယ်

ဆိုပြီး လိုက်နာရမယ့် စည်းကမ်းချက်တွေ ကို ထုတ်ပြန်ပါတယ် ကျွန်တော်
လည်း သဘော တူပါကြောင်း ပြန်လည်ပြောဆိုပါတယ်။ ဟုတ်တယ်ဗျ။

စကားစပ်မိလို့ပြောရရင် ကျွန်တော် ဒီကြား ကာလထဲမှာ ရှစ်တန်း ကိုးတန်း၊

ဆယ်တန်းကျောင်းသားလေးတွေ နဲ့ ဆယ့်လေးငါးရက်လောက်

တစ်ခန်းတည်းနေခဲ့ရသေးတယ်။ ချာတိတ်တွေ ဆိုတော့ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာရင်လည်း

သူတို့ပဲ သီးချင်းတကြော်ကြော်အော်ဆိုလို့၊ အိမ်လွမ်းရင်လည်းမအောင့်အီနိုင်ဘဲ ဟီးချပြီးငိုကြကတော့တာ။ ဒီတော့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော် က သူတို့ခွန်အားတက်စေမယ့် စကားတွေ ပဲ မပြတ်ပြောပေးနေရတာ ။ သတို့နေမှု ထိုင်မှု ပြောမှု ဆိုမှု တွေ အပေါ်မှာ လည်း နားလည်းပေးပြီး အလို လိုက်ထားရတယ်။ ဘယ်ကိစ္စအထိပါအလိုလိုက်ရသလည်းဆိုရင် နေပစ္စည်းထမင်းစားချိန်တွေ မှာ ငတိတွေ တစ်ယောက် မဟုတ် တစ်ယောက် အင်းအင်းထပါကြတာကိုပါ မတားရက်ဘဲ လွှတ်ပေးထားရတာ ။

လွယ်တာတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ထမင်းအတူစားနေကြရင်းနဲ့ တစ်ယောက် ခဏလေး ဆိုပြီး ဂန်ဖလားပေါ်တက်ထိုင်ပြီး အစားဟောင်းစွန့်တော့တာ။ အံ့မယ် ကျန်းမာရေး ကောင်းကြောင်း သွေးလေလည်ပတ်မှု မှန်ကန်ကြောင်း တဘူးဘူးတဖွမ်းဖွမ်း အသံတွေ တောင် ပေးလိုက် သေးတာ။

စဉ်းစားသာကြည့်တော့။ ဆယ်ပေပတ်လည်တောင်မရှိတဲ့ အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ စားတဲ့ သူကစား၊ သွားတဲ့သူကသွားဆိုတော့ကာ မခက်ပေဘူးလား။ ပါးစပ်ထဲထမင်းတစ်လုတ်ထိုးထည့် ဖို့အရေး ရှေ့နှစ် ပေး၊ သုံးပေးအကွာက အမြင်အာရုံ၊ အကြားအာရုံနဲ့ အနံ့တွေ က အတိုင်းသားကြီး ဆိုတော့ မနည်းကြီးကြိုး စားပြီး ဥပေက္ခာပြုရတာ ပါ။

နောက်ပိုင်း ဓာတ်က ဘယ်လိုကူးသွားတယ် မသိဘူး။ ကျန်တဲ့အချိန်မှာ အေးအေး ဆေးဆေးနေနေပြီး ထမင်းစားချိန်မှာ တစ်ယောက် ပြီး တစ်ယောက် တန်းစီပြီး ဂန်ဖလားပေါ် ဆောင့် ကြောင့် တက်ထိုင်ကြတော့တာပဲ။ ထောင်က နေ့စဉ်စားရတဲ့ပဲဟင်းကြောင့် ဝမ်းနူးသွားကြတာပဲ ဖြစ်မှာ ပါလို့ စာနာအတွေးလေးနဲ့ ကိုယ့်ထမင်းလုတ်ကို ပုံမှန်မျှ ကျနိုင်အောင်သာ လေ့ကျင့်ရပါတော့တယ်။

ဟော အခုတော့ ဒီအခန်းမှာ ဒီစည်းကမ်းရှိတယ်ဆိုတော့ ကောင်းတဲ့ကိစ္စပေါ့။ မကောင်း တာက ကျွန်တော် လိုက်နာရမယ့်စည်းကမ်းတွေ ပြောနေသမျှ တစ်ချိန်လုံးမှာ သူ့ခြေသလုံးနှစ် ဖက် ကိုတဖျင်းဖျင်းနဲ့ မနားတမ်းကုတ်ဖို့နေတာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်

လည်း သူ့စကားဆုံးတာနဲ့

“ဒါနဲ့ ဘုရားသားရဲ့ နာမည် က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ကိုကိုငယ်(နာမည် လွှဲထား)လိုခေါ်တယ်....ပါတီရဲ့ မြို့နယ်လူကြီးပဲ”

“ဟုတ်ပြီ....ဒါဆိုရင် ကိုကိုငယ်ရဲ့ စည်းကမ်းတွေ ကို ကျွန်တော် လိုက်နာဖို့ သဘောတူသလို ကျွန်တော့်စည်းကမ်းတွေ ကိုလည်း ကိုငယ်လိုက်နာပေးရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လို ဪ အေး ဟုတ်ပါပြီ ပြောကြည့်ပါဦး”

“အခြားမဟုတ်ပါဘူး ခုလိုတမျှင်းမျှင်းကုတ်ဖဲ့ပြီးရင် လက်ကိုဆပ်ပြာနဲ့ သေချာမဆေး ကြော့ဘဲနဲ့ အစားအသောက်တွေ မကိုင်ပါနဲ့ နောက်ပြီးစားသောက်နေချိန်မှာ လည်း လုံးဝမကုတ်ဖဲ့ ပါနဲ့။”

ဟေ့ ဒါဒါ ကတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွ ထောင်ထဲရောက်လာပြီးကတည်းက အသားတွေ ကဒီလောက်ယားနေတဲ့ဟာကို

ဒါက ကိုကိုငယ် တစ်ယောက် ထဲ ကြုံနေရတာ မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော် တို့လည်း စားနေရတဲ့ ပုံစံပီနဲ့ မသန့်တဲ့ ဖျာတွေ ပေါ်မှာ ဖြစ်သလိုနေထိုင်အိပ်စက်နေရတာ ကြောင့် ယားကြတာပါပဲ... ဒါကြောင့် ကုတ်ချင်ရင်လည်း အစားစားနေတဲ့အချိန်နဲ့တော့ ဝေးပါစေ အဲ ကုတ်ဖဲ့တဲ့အခါမှာ လည်း ကိုယ့်နေရာမှာ ပဲ ကိုယ်ကုတ်ဖဲ့ သူများ နေရာမှာ လာမကုတ်မဖဲပါနဲ့ ရောဂါ ကူးမှာ စိုးလို့

အေး ပြီးရောကွာ ပြီးရော

ကျွန်တော် ပြန်လည်းထုတ်ပြန်တဲ့ စည်းကမ်းတွေ ကို စကားဆောင့်ပြောရင်း သဘောတူ လိုက်တဲ့ ကိုကိုငယ်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ကြိတ်ပြုံး မိသလို ဝင်းအောင်လွင်ကလည်း ပြုံး ပြုံး ကြီး ကြည့်နေတာကို တွေ့ ရပါတယ်။

တကယ်တော့ ကိုကိုငယ်ဟာ ခေသူမဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်လိုမခေတာလဲဆိုတော့ ဒီလိုပါ။

ကိုကိုငယ်ဟာ အဖမ်းခံရမယ့်ညကို ကြိုတင်သတင်းရယူထားနိုင်သူပါ။

ညရောက်လို့ ထောက်လှမ်းရေး နဲ့ရဲတွေ ရောက်ရှိလာချိန်မှာ

အိမ်တံခါးခေါက်စရာမလိုအောင်ကို တံခါးအသင့်ဖွင့် ပေးထားပြီး တံခါးပေါက်နားမှာ

ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးနဲ့ အိန္ဒြေရှုစွာ စောင့်ဆိုင်းနေပါသတဲ့ ထောင်လှမ်းရေး တွေ

တက်လာတာမြင်တာနဲ့

ဪရောက်လာကြပြီလား လာပါ ကြွကြွပါ ဒီည

ခင်ဗျားတို့လာမယ်ဆိုတာသိလို့ စောင့်နေ တာပါ။

လို့ ပျူငှာဖော်ရွေစွာ ဖိတ်ခေါ်တဲ့အခါမှာ ထောက်လှမ်းရေး တွေ

ထိတ်လန့်အံ့သြသွားကြရပါတယ်။ သက်ဆိုင်ရာ အဖွဲ့အစည်းနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တချို့ သာသိထားတဲ့

လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကိုကိုငယ် ဘယ်လိုကြိုသိနေပါလိမ့်ဆိုပြီးစဉ်းစားမရ ဖြစ်ကြရပါတယ်။

ပြီးတော့ ကိုကိုငယ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တည်ငြိမ်လွန်းနေတာလည်း ထူးခြားမှု တစ်ခု

ဖြစ်လို့နေပါတယ်။ ဒါ့အပြင် အိမ်အနံ့ရှာဖွေရေး လုပ် တော့မယ်ဆိုတော့လည်း

ဪ အပင်ပန်းခံပြီးရှာမနေကြပါနဲ့ ဒီစားပွဲပေါ်မှာ ခင်ဗျားတို့လိုချင်တဲ့

စာရွက်စာတမ်း တွေ အားလုံး တစ်ရွက်မကျန်စုစည်းပြီးတင်ပေးထားပါတယ်

လို့ဆိုပြန်တဲ့အခါ တောက်လှန်းရေး တွေ ကိုကိုငယ်ကို

လုံးဝမလျှော့မတွက်ရဲတော့ပါဘူး။ ကိုကိုငယ် ဘယ်လောက်ခြေတံလက်တံရှည်တယ်ဆိုတာ

သဘောပေါက်လိုက်ကြပါပြီ။ ဒါကြောင့် လုံးခြုံရေး ကို ယခင်ထက်ပိုမိုတင်းကြပ်လိုက်ပြီး

အထူးသတိအနေအထားနဲ့ စစ်ကြောရေး ကို ခေါ်သွားရပါတယ်။

စစ်ကြောရေး စရောက်တဲ့ ညမှာ ပဲ ကိုကိုငယ်အီက

လိုချင်တဲ့အဖြေမရတဲ့အတွက် ခပ်ကြမ်း ကြမ်းကိုင်တွယ်လိုက်ကြပါတယ်။

ကိုကိုငယ်လည်းသူ့ဘက်က အကောင်းဆုံးလုပ်ပေးထားပါရက်နဲ့

သူတို့ရှိက်နက်ညှင်းပန်းရကောင်းလားဆိုပြီး တစ်ညလုံးဘာမှမပြောတော့

ပါးစပ်ပိတ်နေလိုက်ပါ တော့တယ် မနက်မိုးလင်းတော့ ဗိုလ်မှူး ကိုကိုလက်က တွေ့ပြီး

ကျွန်တော် တို့ ဘုရားသားလီး (brotherly) ပြောကြတာပေါ့ဗျာ ခင်ဗျားက ကျွန်တော် တို့ကို ကူညီရင် ကျွန်တော် တို့ကလည်း ခင်ဗျားကိုကူညီပါမယ်လို့ လေအေးအေးနဲ့ပြောတော့ ကိုကိုငယ် ဘဝင်ကျသလို ဖြစ်သွားတယ်။

လုံးဝဘဝင်ကျသွားတဲ့ကိစ္စ ကတော့ ကိုကိုငယ်ရေသောက်ချင်တယ်ဆိုလို့ ရေယူလာပေးတဲ့ တပ်ကြပ်က အရောင် မထွက်တော့တဲ့ ဒန်ခွက်တစ်လုံးထဲ ရေထည့်လာပေးတဲ့အတွက် ဗိုလ်မှူး ကို ကိုလတ်က စိတ်ဆိုးပြီး

“ဟိတ်ကောင် ငါနဲ့ဘုရားသားလီးဆက်ဆံနေတဲ့သူကို ရေတိုက်တာ ဒီလိုခွက်စုတ်နဲ့တိုက်ရ လားကွ ထပြီး ပါးရိုက်လိုက်ရ သေဦးမယ် သွားဒါပြန်ယူသွား နောက်တစ်ခွက်ခပ်လာခဲ့”

လို့အော်လိုက်တဲ့အခါ တပ်ကြပ်လည်းပျာပြီး နောက်တစ်ခွက်ထပ်ယူပေးပါတယ်။ ဒီတစ်ခါ တော့ ဖန်ခွက်အသစ်နဲ့ပါ။ ဖန်ခွက်အောက်ခံပန်းကန်ပြားလေးတောင်ပါသေး၊ ဒါကိုမြင်မှ ကိုငယ် သောက်မယ့် ရေခွက်ထဲကရေလိုပဲ ဗိုလ်မှူး ကိုကိုလက်မျက်နှာ ကြည့် သွားပါတယ်။

အေးဒါမျိုး မှာ ပေါ့ကွ သောက်ဘုရားသား သောက်စာချင်တာရှိရင်လည်း ပြော အားမနာနဲ့ အခြားအဆင်မပြေတာရှိရင်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဘုရားသားလီးပြောဗျာ ဟုလား

ဆိုတော့ ကိုကိုငယ်လည်း သူ့အပေါ်ထင်မှန်မထားလောက်အောင်ကောင်းတဲ့ ဗိုလ်မှူး ကိုကို လက်ကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းသာလွန်းလို့ မျက်ရည်တောင်ဝဲမိသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ဟိုကဘုရားသားလီး မေးသမျှကို ဘုရားသားလီးပြန်ဖြေပါတော့တယ်။ မေတ္တာရောင် ပြန်ဟပ်တဲ့ သဘောပေါ့လေ။

ဒါနဲ့သူတို့အရမ်းသိချင်နေတဲ့ မနေညက အိမ်ဝင်ဖမ်းမယ်ကိစ္စသတင်းဘယ်လိုကြိုတင် ရနေနသလဲမေးတော့ မနက်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဒီညကိုကိုငယ်ကိုဖမ်းမယ့်အကြောင်း

ရဲအချင်းချင်းတီးတိုးပြောနေတာကို ကိုကိုငယ်သူငယ်ချင်းကြားပြီး

ကိုငယ်ရေး ပြေးတော့ ဒီည မင်းအိမ်ကိုဝင်ဖမ်းမယ့်အကြောင်းရဲတွေ
ပြောနေတာ ကြားခဲ့ ရတယ်။

ဆိုပြီး လာသတင်းပေးထားလို့ သိရတာ ပါတဲ့ ဒါပေမဲ့
သူဘာမှမဟုတ်တာမလုပ်တဲ့အတွက် ထွက်မပြေးဘဲစောင့်နေတာပါတဲ့လေ။ ဒါ့အပြင်
အခုစာရွက်စာတမ်းတွေ ကလည်း သူရေး သား ထုတ်ဝေဖြန့်ချိတာမဟုတ်ဘဲ ပါတီက
ထုတ်တဲ့စားတွေ ကို မိတ္တူကူးပြီး တစ်ရွက်ဘယ်လောက်လို့ ပြန်ရောင် ပြီး
စီးပွားရှာရုံသက်သက်ပါတဲ့။ သူ့ကို အခုလိုစီးပွားရှာဖို့အကြံပေးတာကျွန်တော်မိန်းမ ပါ။
ကျွန်တော် က မိန်းမကြောက်ရပါတယ်။ ဗိုလ်မှူး လည်း မိန်းမကြောက်ရမှာ ပဲလေ။
မိန်းမခိုင်းရင် ဗိုလ်မှူး လည်းမလုပ်လို့ ရမလားလို့တောင် ပြန်မေးလိုက်သေးရဲ့၊
စစ်ကြာမေးမြန်းတဲ့ ဗိုလ်မှူး ကို ကိုလက်ကလည်း ကိုကိုငယ်ပြောသမျှသဘောကျပြီး
တဟားဟားရယ်ပါလေရော။

ပြီးတော့ကိုကိုငယ်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ကျွေးမွေးပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး
နောက်နောက် ပြောင်ပြောင်ဆိုပါတယ်။ ဒါကြောင့် လည်း ကိုကိုငယ်က ဗိုလ်မှူး
ကိုကိုလက်မေးတာတွေ သာမက မမေးတာတွေ ပါ အကုန်ပြောပြပါတော့တယ်။ ဘယ်သူက
ဘယ်ခွေတွေ လာပေးပြီး ဘယ်သူက စာရွက်စာတမ်းတွေ ရတယ်၊ မိန်းမက ဘာလိုချင်လို့
သမီးက ဘာပူစာဆာလို့ ဒါတွေ ကို ပြန်ကူး ရောင် ပြီး
ငွေရှာခဲ့ကြောင်းဇာတ်နာပြုပါသေးတယ်။

အမှန်တွေ ကို ပြောပြလွန်းအားကြီးလို့ တားတောင်ယူရဆိုပဲ။
နို့မဟုတ်ရင်လည်း သူ့တစ်မိ သားစုလုံး၊ သူ့တစ်ဆွေလုံးတစ်မျိုး လုံး သူ့မိတ်ဆွေတွေ
အားလုံးသာမက တစ်ရက်ကွက်လုံးဖမ်း ရ မယ့်ကိန်းဆိုက်နေပြီကိုး။

ဒါကိုပဲ သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိလို့ မပြောသင့်တာမပြောဖို့ တားတာတဲ့လေ။

ဒါကြောင့် ကိုကိုငယ် ဘယ်လိုခံစားမိသလဲဆိုတော့ အတိတ်ဘဝက

ညီအစ်ကိုတွေ လိုခံစား မိလေရော။ ဒါတင်မက တရားလိုအ ဖြစ် တရားစွဲရတဲ့မြို့၊ နယ်ကိုကိုကြီးဆိုသူက သူ့အပေါ် ကောင်းလွန်းတဲ့အတွက် အတိတ်ဘဝကအစ်ကိုအ ဖြစ်ခံစားမိပြန်ရော။

သူပြောပုံအရဆိုရင် အတိတ်ဘဝက ရဲမှူး ကိုကိုကြီး၊ ဗိုလ်မှူး ကိုကိုလက်နဲ့ ညီ ဖြစ်သူ ကိုကိုငယ်တို့ ယခုရေစက်ရှိလိုပြန်ဆုံးကြရပြီဆိုပါတယ်။ ဟုတ်မှာ ပေါ့လေ။ ကိုကိုငယ် ဒီလောက် တွေ ထိုင်နေမှတော့ အတိတ်ဘဝကိုပြန်မြင် ချင်ရင်လည်း မြင်နေနိုင်တာပေါ့။

ဒီရေစက်ကြောင့် လည်း အတိတ်ဘဝက အစ်ကိုနှစ် ယောက် က ကူညီပေးလို့ သူလွတ် မြှော က်မယ့်အကြောင်း ကျွန်တော် တို့ကိုအမြဲပြောပြပါတယ်။ ကျွန်တော် တွင် မကဘူး ဗိုလ်မှူး ကိုကို လက်နဲ့ ရဲမှူး ကိုကိုကြီးကိုလည်း ပြောပြတယ်လို့ဆိုပါတယ်။

အတိတ်ဘဝက အစ်ကိုတွေ အ ဖြစ်လက်ခံခဲ့တဲ့ ရဲမှူး ကိုကိုကြီးနဲ့ ဗိုလ်မှူး ကိုကိုလက်က လည်း ညီးငယ်ကိုကိုငယ်ကို ကူညီမယ်လို့ကတိခံထားတာသိရပါတယ်။ ဪ ဟေ့တော့ သူတို့သုံး ယောက် စလုံးက ရုပ်ချင်လည်းလာတူးသေးဆိုပဲ။

အဲသလိုမျှလင့်စောင့်စားရင်းနဲ့ စစ်ခုံရုံးတင်တဲ့ရက်ကိုရောက်ရော၊ စစ်ခုံရုံးကို အစ်ကို လက် ဖြစ်သူရောက်မလာနိုင်ပေမယ့် အစ်ကိုကြီး ဖြစ်သူရောက်လာဖော်ရလို့ ကိုကိုငယ်လည်း အားရှိရသပေါ့။ အစ်ကိုလက်ကလည်း အကောင်းဆုံး ဖြစ်သွားမယ့်အကြောင်း အစ်ကိုကြီးတစ်ဆင့် သတင်းစကားပါးလိုက်သေးဆိုတော့ အားရှိရသပေါ့လေ။

ဒီလိုနဲ့စစ်ခုံရုံးအဖွဲ့နေရာယူပြီးတဲ့နောက် တရားလို ဖြစ်သူ မြို့၊ နယ်ရဲမှူး ကိုကိုကြီးက တရာခံ ကိုကိုငယ်ဟာ တရားမဝင်စာရွက်စာတမ်းဖြန့်ဝေမှု တိုင်းပြည်ဆူပူအောင်ကြံဆောင်မှု ၊ ဘာမှု ၊ ညာ မှု ၊ စသည်ဖြင့် ကျူး လွန်တာရော၊ မကျူး လွန်တာရော၊ စွဲချက်မျိုး စုံတင်ပြီးတဲ့နောက် ထိရောက်စွာ ပြစ်ဒဏ်ပေးသင့်ကြောင်း လျှောက်ထားပါတော့တယ်။ ကိုကိုငယ်လည်း အတိတ်ဘဝကအစ်ကိုကြီး ဖြစ်သူကို မျက်လုံးအကြောင်သားနဲ့ မယုံနိုင်သလိုကြည့်မိနေပါတော့တယ်။

အပြစ်ရှိသလားမေးလို့ အပြစ်ရှိပါတယ်ပဲဖြေဖြေ အပြစ်မရှိပါဘူးပဲဖြေဖြေ
ထောင်ချတတ် တဲ့စစ်ခုံရုံးက ကိုကိုငယ်ကို ထောင်ဒဏ် ၇ နှစ် ချက်မှတ်လိုက်ပါတော့တယ်။
အဲဒီ အခါမှ ကိုကိုငယ် လည်း တပ်မတော် ရဲ့ သဘောထားအမှန်ကို သိရှိနားလည်သွားပြီး။

ဘာအတိတ်ဘဝက အစ်ကိုတွေ လဲကွ ဘာအတိတ်ဘဝက
ညီအစ်ကိုမှမဟုတ်ဘူး နှစ် ယောက် စလုံးက ငါ့ကိုအပြစ်ရှာထောင်ချလိုက်တဲ့
စစ်အာဏာရှင်လက်ကိုင်တုတ်တွေ ချည်းပဲ လုံးဝကိုအယုံအကြည်မရှိဘူးလို့ပြောရင်း
အတိတ်ဘဝကရေစက်ကို ဖြတ်လိုက်ကြောင်းပါတဲ့ ခင်ဗျား။

*